

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Obdo/47/2025
Identifikačné číslo spisu: 1011899843
Dátum vydania rozhodnutia: 11.02.2026
Meno a priezvisko: JUDr. Erika Čanádyová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2026:1011899843.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Čanádyovej a členiek senátu JUDr. Jany Hullovej a JUDr. Beaty Miničovej, v spore žalobcu NAUTILUS, spol. s r.o., so sídlom M. Sch. Trnavského 6, 841 01 Bratislava - mestská časť Dúbravka, IČO: 35 693 142, zastúpeného advokátskou kanceláriou Weis & Partners s.r.o., so sídlom Priemyselná 1/A, 821 09 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 47 234 776, proti žalovanému Mesto Senec, so sídlom Mierové Námestie 8, 903 01 Senec, IČO: 00 305 065, zastúpenému advokátskou kanceláriou Bobák, Bollová a spol., s.r.o., so sídlom Tomášikova 28, 821 01 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 35 855 673, o zaplatenie 92 365,23 eura s príslušenstvom, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Cob/60/2018-574 z 29. mája 2019, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a .

II. Žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

Okresný súd Pezinok (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 9Cb/16/2008-542 z 25. septembra 2017 zamietol v celom rozsahu žalobu žalobcu o náhradu škody (ušlého zisku) a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania s tým, že o jej výške bude rozhodnuté osobitným uznesením.

2. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 3Cob/60/2018-574 z 29. mája 2019 rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1, ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“) a o trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

3. Po rozhodnutí odvolacieho súdu boli súdu prvej inštancie doručené tri podania, ktoré by podľa obsahu mohli byť dovolaním žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Cob/60/2018-574 z 29. mája 2019. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „Najvyšší súd SR“ alebo „dovolený súd“) v uznesení sp. zn. 1Obdo/79/2021 z 23. novembra 2022 k prvým dvom podaniam, označeným ako „Dovolanie“ (č. l. 600 a nasl. a č. l. 644 a nasl. spisu), ktoré v mene žalobcu podal jeho predchádzajúci

právny zástupca (advokátska kancelária ŠÁŠIK & Partners s. r. o.), uviedol, že na ne v súlade s § 125 ods. 2 CSP neprihliadal, pretože neboli autorizované, ani v rámci zákonnej lehoty doplnené, pričom v následnom podaní doručenom súdu prvej inštancie 14. februára 2020 rovnaký právny zástupca žalobcu uviedol, že dovolanie doručené súdu 16. septembra 2019 (č. l. 600 a nasl. spisu) bolo autorizované pečaťou právnickej osoby, ktorú zastupuje (čiže vo vzťahu ku spísaniu a podaniu dovolania nie oprávnenou osobou a taktiež nepodpísané kvalifikovaným elektronickým podpisom) a zároveň žiadnou z príloh tohto podania (ani výsledkom informatívneho overenia na č. l. 653 spisu) nepreukázal, že dovolanie doručené súdu 16. septembra 2019 ním bolo autorizované tak, ako zákon predpokladá. Dňa 24. augusta 2021 bolo súdu prvej inštancie doručené podanie označené ako „Doplnenie dovolania“, o ktorom dovolací súd skonštatoval, že bolo podané včas, na to oprávnenou osobou, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané, zastúpenou v súlade so zákonom. Žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) vyvodzoval prípustnosť dovolania v tomto podaní z ustanovení § 420 písm. f) CSP, § 421 ods. 1 písm. a) a písm. c) CSP a žiadal, aby dovolací súd obe rozhodnutie súdov nižšej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové konanie a rozhodnutie.

4. Dovolací súd v odôvodnení uznesenia sp. zn. 1Obdo/79/2021 z 23. novembra 2022 tiež uviedol, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu bol 15. júla 2019 doručený JUDr. B.I., ktorý pôvodne v konaní zastupoval žalobcu, avšak v tomto čase bol už JUDr. B.I. vyčiarknutý zo zoznamu advokátov s účinnosťou od 1. januára 2019, preto takéto doručenie nemožno považovať za účinné doručenie predmetného rozhodnutia žalobcovi. Následne bolo súdu prvej inštancie doručené splnomocnenie, ktorým žalobca splnomocnil advokátsku kanceláriu Weis & Partners s.r.o. na zastupovanie v konaní, ktorej advokátskej kancelárii bol 24. júna 2021 doručený rozsudok odvolacieho súdu, pričom od tohto dátumu (ako dátumu účinného doručenia rozsudku odvolacieho súdu žalobcovi) začala žalobcovi v zmysle § 427 ods. 1 CSP plynúť zákonná dvojmesačná lehota na podanie dovolania. Dovolanie (podanie označené ako „Doplnenie dovolania“) bolo súdu prvej inštancie doručené 24. augusta 2021, teda včas (posledný deň lehoty na podanie dovolania). Dovolací súd uzavrel, že na podania predošlého právneho zástupcu dovolateľa, označené ako „Dovolanie“ (č. l. 600 až 607 a č. l. 644 až 651 spisu), z uvedených dôvodov neprihliadal a za dovolanie podľa obsahu a vzhľadom na jeho podanie v rámci zákonnej dovolacej lehoty považoval iba podanie doručené súdu 24. augusta 2021, označené ako „Doplnenie dovolania“ (č. l. 728 a nasl. spisu).

5. K argumentu žalovaného uvedenému vo vyjadrení k dovolaniu a spočívajúcemu v tvrdení, že skutočnosť, že v čase doručenia odvolacieho rozsudku pôvodnému právnenému zástupcovi bol tento vyčiarknutý zo zoznamu advokátov, je právne irelevantná (s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/130/2017 v spojení s rozhodnutím Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 451/2018), na základe čoho mal žalovaný za to, že na opakované zasielanie rozsudku odvolacieho súdu žalobcovi nebol žiadny právny základ a dôvod, dovolací súd uviedol, že v prípade odkazovaného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR (sp. zn. 5Cdo/130/2017) ide o ojedinelé rozhodnutie, ktoré nepredstavuje ustálenú rozhodovaciu prax, týkajúcu sa otázky posúdenia účinnosti doručenia rozhodnutia bývalému advokátovi vyčiarknutému zo zoznamu advokátov, pričom sám dovolací súd vyslovil iný právny názor na rovnakú procesnú situáciu v konaniach pred vydaním dotknutého rozhodnutia (sp. zn. 5Obdo/24/2017, sp. zn. 3Cdo/229/2016), ako aj po jeho vydaní (sp. zn. 7Cdo/47/2018). Dovolací súd sa nestotožnil s názorom, že ustanovenie § 92 ods. 3 CSP, podľa ktorého sú odvolanie splnomocnenia stranou alebo výpoveď splnomocnenia zástupcom voči súdu účinné dňom, keď ich strana alebo zástupca súdu oznámili, sa analogicky vzťahuje aj na zánik výkonu advokácie právneho zástupcu žalobcu vo vzťahu k oznamovacej povinnosti voči súdu. Zo znenia citovaného ustanovenia § 92 ods. 3 CSP vyplýva, že zákonodarcom boli zámerne zafinované iba dva z viacerých možných spôsobov zániku plnomocenstva, na ktoré sa uvedené ustanovenie vzťahuje, preto účinnosť iných spôsobov zániku splnomocnenia voči súdu nie je podmienená ich oznámením súdu stranou sporu alebo jej zástupcom. Z formulácie predmetného zákonného ustanovenia logicky a výslovne vyplýva jeho účel, t. j. podmienenie účinnosti zániku splnomocnenia ich oznámením súdu len pri takých spôsoboch zániku splnomocnenia, ktoré súd nemá ako zistiť sám ex offio bez súčinnosti strán sporu a/alebo ich zástupcov. Z tejto formulácie predmetného zákonného ustanovenia je zrejmý úmysel zákonodarcu, aby sa podmienka účinnosti zániku splnomocnenia voči súdu, spočívajúca v oznámení tejto skutočnosti súdu stranou alebo zástupcom, nevzťahovala na všetky spôsoby zániku splnomocnenia, ale len na prípad odvolania a výpovede. Uplatňovanie analógie, uvedenej v rozhodnutí sp. zn. 5Cdo/130/2017 vo vzťahu k

zániku splnomocnenia vyčiar knutím zástupcu zo zoznamu advokátov, sa dovolaciemu súdu javilo ako značne problematické s možným nepriaznivým dopadom v jednotlivých prípadoch v praxi, najmä, avšak nielen v konaniach s povinným zastúpením advokátom, kedy by súd v prípade vyčiar knutia advokáta zo zoznamu a zároveň neoznánenia tejto skutočnosti súdu stranou sporu, alebo samotným vyčiar knutým advokátom, v zmysle uvedenej analógie naďalej konal a doručoval písomnosti osobe, ktorá už nie je zástupcom strany a nie je oprávnená za ňu konať, ani preberať písomnosti. Ako ďalšie príklady problematického uplatnenia danej analógie v praxi dovolací súd uviedol posúdenie naplnenia podmienok na vydanie rozsudku pre zmeškanie v prípade doručovania písomností bývalému advokátovi vyčiar knutému zo zoznamu advokátov, účinnosť doručovania rozhodnutí takýmto osobám s následným posudzovaním plynutia lehôt na podávanie opravných prostriedkov proti takýmto spôsobom „doručeným“ rozhodnutiam a podobne. Dovolací súd mal z vyššie uvedených dôvodov za to, že rozhodnutie odvolacieho súdu bolo žalobcovi účinne doručené až 24. júna 2021, odkedy začala plynúť lehota na podanie dovolania.

6. V rámci vyhodnotenia prípustnosti uvedeného dovolania dovolací súd po zistení vady zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP zrušil rozsudok odvolacieho súdu podľa § 449 ods. 1 CSP a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 450 CSP). Vzhľadom na zrušenie napadnutého rozsudku odvolacieho súdu podľa § 420 písm. f) CSP (ktoré ustanovenie zakladá prípustnosť aj dôvodnosť dovolania) sa dovolací súd už ďalej nezaoberal skúmaním prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 421 CSP z dôvodu, že v danom štádiu konania by to bolo nadbytočné.

7. Na základe ústavnej sťažnosti žalovaného (ďalej aj „sťažovateľ“) Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej aj „Ústavný súd SR“) nálehom č. k. IV. ÚS 266/2023-68 z 10. augusta 2023 rozhodol, že uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Obdo/79/2021 z 23. novembra 2022 (ďalej aj „uznesenie dovolacieho súdu“) boli porušené základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základné právo na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky. Ďalšími výrokmi uznesenie dovolacieho súdu zrušil a vec vrátil dovolaciemu súdu na ďalšie konanie a uložil dovolaciemu súdu povinnosť nahradiť sťažovateľovi trovy konania a tieto zaplatiť právnenému zástupcovi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu. Vo zvyšnej časti týkajúcej sa namietaného porušenia čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj „Ústava SR“) a namietaného porušenia základného práva na kontradiktórnosť v konaní podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR v súvislosti s aplikáciou § 436 ods. 3 CSP ústavnej sťažnosti nevyhovel.

8. V odôvodnení predmetného nálezu Ústavný súd SR (o. i.) uviedol, že podstata námietok sťažovateľa smeruje proti ústavne neutržateľnému posúdeniu včasnosti žalobcom podaného dovolania zo strany Najvyššieho súdu SR. Z bodu 34 uznesenia dovolacieho súdu vyplýva, že Najvyšší súd SR sa pri posudzovaní účinnosti doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu neriadil požiadavkami zohľadňovania materiálnej ochrany práv ako neopomenuteľného atribútu súdnej ochrany pri výklade a aplikácii zákonných ustanovení Civilného sporového poriadku (predovšetkým § 427 ods. 1 CSP), ale naopak uplatnil formálnu interpretáciu príslušných ustanovení CSP, keď v citovanom bode (len) rezultoval, že rozsudok odvolacieho súdu z 29. mája 2019 bol doručený 15. júla 2019 prvému právnenému zástupcovi žalobcu, ktorý bol v danom čase vyčiar knutý zo zoznamu advokátov, preto uvedené doručenie nemožno považovať za účinné. Sťažovateľ na preukázanie záveru o tom, že žalobca ako dovolateľ bol oboznámený s obsahom rozhodnutia odvolacieho súdu doručovaného prostredníctvom prvého právneho zástupcu, uvádzal skutočnosti obsiahnuté v podstatnom v bode 25 tohto nálezu. Opätovným zdôraznením postavenia Ústavného súdu SR ako ochrancu ústavnosti, do ktorého právomoci nepatrí zisťovať skutkový stav v základnom konaní a už vôbec nie prijímať právne závery k tomu, či rozsudok odvolacieho súdu z 29. mája 2019 bol žalobcovi účinne doručený a kedy k jeho účinnému doručeniu došlo (ako si to žalobca mylne vykladá), Ústavný súd SR skonštatoval, že sťažovateľom uvádzané skutočnosti sú spôsobilé byť predmetom preskúmania v konaní pred dovolacím súdom v rámci vyhodnocovania účinnosti doručenia súdneho rozhodnutia v kontexte materiálneho prístupu, pre ktorý je podstatné to, či sa adresát mohol s obsahom doručovanej písomnosti zoznámiť, a či tak bolo zachované jeho právo na súdnu ochranu. Nemôžu však byť predmetom prieskumu v konaní o ústavnej sťažnosti.

9. Ústavný súd SR tiež zdôraznil, že prioritizovanie formálneho výkladu aplikovaných ustanovení CSP týkajúcich sa doručovania rozhodnutia odvolacieho súdu v kontexte uplatnenia práva podať dovolanie a neuplatnenie materiálneho prístupu a nezohľadnenie skutočností, ktoré by mohli viesť k záveru o tom, že

žalobca ako dovolateľ sa s obsahom rozhodnutia odvolacieho súdu mohol zoznámiť, čo je predpokladom pre možnosť zaujať právne relevantnú obranu proti argumentom, na ktorých je rozhodnutie odvolacieho súdu založené, viedli k vydaniu uznesenia dovolacieho súdu, ktoré je zjavne v rozpore s účelom a zmyslom právnej úpravy (účinného) doručovania rozhodnutí v kontexte možnosti uplatňovať proti takémuto rozhodnutiu (účinne) opravné prostriedky. Ústavnou sťažnosťou napadnuté uznesenie dovolacieho súdu zároveň spôsobuje nerovnováhu pri poskytovaní ochrany uplatňovaným právam a oprávneným záujmom sporových strán s neoprávnenou výhodou v prospech žalobcu, a to opakovaným doručovaním rozhodnutí odvolacieho súdu druhému a tretiemu právnenému zástupcovi, ako aj zohľadnením dovolania podaného 24. augusta 2021 ako podaného včas (v oboch prípadoch bez toho, aby dovolací súd ústavne udržateľným spôsobom vyhodnotil, či k účinnému doručeniu prvému právnenému zástupcovi došlo). Pokiaľ dovolací súd vo vyjadrení k ústavnej sťažnosti odkázal na podľa neho ustálenú súdnu prax dovolacieho súdu, je nevyhnutné prisvedčiť argumentom, ktoré v tejto súvislosti prezentoval sťažovateľ. S argumentáciou sťažovateľa obsiahnutou v bode 51 nález, ktorá podporuje záver o odlišnosti prejednávanych prípadov z dôvodu rozdielnosti medzi nesprávnym doručovaním dovolania a vyjadrenia k nemu, sa Ústavný súd SR stotožnil. Prípisy, na ktoré odkazoval dovolací súd, neobsahujú žiadne determinujúce právne závery k prejednávanej podstatnej otázke včasnosti podaného dovolania v kontexte (účinného) doručovania rozhodnutia odvolacieho súdu advokátovi, ktorý bol vyčiarknutý zo zoznamu advokátov. Obsahujú len pokyny pre súd prvej inštancie opätovne doručovať písomnosti sporovej strane, pričom skutočnosti, ktoré v súvislosti s prísomni dovolací súd vo vyjadrení uvádza, nie sú spôsobilé podporiť záver o tom, že dovolací súd v posudzovaných veciach uplatnil formálny prístup k posudzovaniu účinnosti doručovania písomností, ktorý uplatnil v prejednávanej veci, resp. že vo veciach uvedených prísomni neuplatnil materiálny prístup s ohľadom na skutočnosť, že zo strany sporových strán chýbala akákoľvek reakcia, takže bolo zjavné, že k oboznámeniu sa s obsahom nesprávne doručovanej písomnosti (dovolania) nedošlo. Odkaz dovolacieho súdu na uvádzané prípisy je pre prejednanie veci sťažovateľa irelevantný, keďže z neho nemožno vyabstrahovať záväzné právne závery k účinnosti doručenia rozhodnutí súdu pre účely posúdenia včasnosti podaného opravného prostriedku (dovolania) a ani vyabstrahovať ustálenú súdnu prax týkajúcu sa všeobecne vyhodnocovania účinnosti doručovania písomnosti v prípade vyčiarknutia advokáta zo zoznamu advokátov.

10. Následne Ústavný súd SR uviedol, že vyslovenie porušenia označených práv sťažovateľa neprejudikuje záver k otázke účinnosti doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu a ani záver k včasnosti dovolania podaného žalobcom. Zdôraznil, že prijať záver k týmto otázkam patrí do právomoci dovolacieho súdu, ktorého úlohou je zohľadniť všetky skutočnosti vyplývajúce zo spisu vedeného súdom prvej inštancie pod sp. zn. 9Cb/16/2008, ktoré sú pre posúdenie účinnosti doručenia v zmysle materiálnej ochrany práv a oprávnených záujmov sporových strán rozhodujúce (predovšetkým, nie však výlučne body 4 a 7 nález). Z dôvodu vyslovenia ústavnej nekonformnosti napadnutého uznesenia dovolacieho súdu z dôvodu nezohľadnenia materiálneho konceptu ochrany práv a oprávnených záujmov sporových strán pri výklade príslušných ustanovení CSP (predovšetkým § 427 CSP) bolo nadbytočné zaoberať sa osobitne námietkou nestotožnenia sa dovolacieho súdu s názorom vysloveným v inej jeho veci o nevyhnutnosti aplikácie § 92 ods. 3 CSP na prejednaný prípad. Ústavný súd SR skonštatoval, že jeho prípadný príkaz všeobecnému súdu k aplikácii určitého ustanovenia právneho predpisu v konkrétnej veci (čoho sa vo svojej podstate domáhal sťažovateľ) by presiahol rozsah, v ktorom sa uplatňuje právomoc Ústavného súdu SR. Zdôraznil tiež, že vo svojom uznesení z 1. augusta 2018 sa právnym názorom Najvyššieho súdu SR vyjadreným k aplikácii § 92 ods. 3 CSP osobitne nezaoberal a ani sa k nemu v konkrétnostiach nevyjadroval, keďže ho ani sťažovateľ v ústavnej sťažnosti v podstate nijako nenapadol.

11. Ďalej Ústavný súd SR skonštatoval (aj) nekoherentnosť odôvodnenia dovolacieho súdu, týkajúceho sa vyhodnocovania splnenia podmienok prípustnosti dovolania v kontexte požiadavky formy podania podľa § 125 ods. 2 CSP (Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada.). Zdôraznil, že účinnosť doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu je *conditio sine qua non* na to, aby dovolací súd mohol následne posúdiť splnenie podmienok pre dovolacie konanie, a to nielen včasnosť podaného dovolania, ale napríklad aj dodržanie formy podania. V bode 34 napadnutého

uznesenia dovolací súd konštatoval neúčinnosť doručenia prvému právnenému zástupcovi, no v bode 22 toho istého rozhodnutia vyhodnotil splnenie formálnych podmienok dovolania podaného 16. septembra 2019, t. j. podaného v lehote dvoch mesiacov od (podľa názoru dovolacieho súdu) neúčinného doručenia odvolacieho rozhodnutia. V dôsledku neúčinného doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu lehota na podanie dovolania plynúť nemôže, preto sú úvahy dovolacieho súdu, ktoré vychádzajú na jednej strane z neúčinného doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu 15. júla 2019 a na strane druhej z vyhodnocovania formy dovolania podaného 16. septembra 2019, minimálne nekoherentné. Táto nekoherentnosť súčasne spôsobila, že odôvodnenie uznesenia dovolacieho súdu obsiahnuté v bodoch 22 a 33 je arbitrárne, t. j. je výsledkom nesprávnej aplikácie a interpretácie ustanovení CSP s následkom porušenia základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie, ako aj základného práva na rovnosť účastníkov v konaní. Neprejudikovanie záveru k otázke účinnosti doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu prvému právnenému zástupcovi viedlo Ústavný súd SR k nevyhnutnosti zamerať sa (aj) na ústavnú udržateľnosť (ne)odôvodnenia dovolacieho súdu vo vzťahu k otázke doručovania rozhodnutia odvolacieho súdu druhému právnenému zástupcovi. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti argumentoval, že k nadobudnutiu právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu došlo 15. júla 2019, najneskôr 5. novembra 2020. Opieral sa pritom o v poradí druhé doručenie rozhodnutia odvolacieho súdu druhému právnenému zástupcovi poštou, pričom zásielka nebola vyzdvihnutá a vrátila sa súdu 5. novembra 2020, pričom uvedený dátum sa nachádza aj na doložke právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu. Dovolací súd v napadnutom uznesení v bode 33 konštatoval, že na podania na č. I. 600 a nasl. a č. I. 644 a nasl. spisu neprihliada, pričom za dovolanie podľa obsahu a vzhľadom na jeho podanie v rámci zákonnej lehoty považoval iba podanie doručené 24. augusta 2021 zažurnalizované na č. I. 728. V bode 34 napadnutého uznesenia následne konštatoval, že rozhodnutie odvolacieho súdu bolo doručené prvému právnenému zástupcovi neúčinne a následne až 25. marca 2021 tretiemu právnenému zástupcovi. Z napadnutého uznesenia dovolacieho súdu nevyplýva, že by dovolací súd bol oboznámený so skutočnosťami zastúpenia zúčastnenej osoby druhým právnym zástupcom, ako aj doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu druhému právnenému zástupcovi, tieto skutočnosti pritom môžu mať v prípade záveru o neúčinnosti doručovania prvému právnenému zástupcovi na posúdenie prípustnosti dovolania zásadný význam, pričom nepochybne boli súčasťou predmetného spisu. Keďže z napadnutého uznesenia dovolacieho súdu nevyplýva, že by sa dovolací súd zaoberal skutočnosťami týkajúcimi sa doručovania rozhodnutia odvolacieho súdu druhému právnenému zástupcovi žalobcu, majúcimi pre rozhodnutie o splnení procesných podmienok prípustnosti dovolania zásadný význam, došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie, do ktorého obsahu patrí ústavne konformné vysporiadanie sa so skutočnosťami majúcimi pre posúdenie splnenia procesných podmienok prípustnosti dovolania zásadný význam. Žalobca vo svojom vyjadrení k ústavnej sťažnosti síce prekladal argumenty, ktoré podľa jeho názoru potvrdzujú záver o neúčinnosti doručovania z dôvodu, že bolo uskutočnené poštou, pričom sťažovateľ vo svojej replike (bod 57 nálezu) predkladal Ústavnému súdu SR argumentáciu v snahe nevyľúčiť účinky doručovania v listinnej podobe. Týmito argumentami sa však Ústavný súd SR z dôvodu absencie právomoci vyhodnocovať splnenie podmienok prípustnosti dovolania nemohol zaoberať. Ústavný súd SR nemohol ani posúdiť ústavnoprávnu udržateľnosť argumentácie predloženej sporovými stranami z dôvodu, že by tým mohol prejudikovať záver samotného dovolacieho súdu ešte pred uplatnením jeho právomoci. Povinnosťou Najvyššieho súdu SR bude, v prípade konštatovania neúčinnosti doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu prvému právnenému zástupcovi, zaoberať sa pri skúmaní splnenia procesných podmienok prípustnosti dovolania rozhodujúcimi skutočnosťami spojenými s doručovaním rozhodnutia odvolacieho súdu druhému právnenému zástupcovi a ústavne konformne sa s nimi vysporiadať. Vo vzťahu k argumentácii týkajúcej sa vyhodnotenia splnenia procesných podmienok prípustnosti dovolania musí dovolací súd dbať v odôvodnení svojho rozhodnutia na jeho celkovú presvedčivosť.

12. Dovolací súd po zrušení svojho predošlého rozhodnutia a vrátení veci Ústavným súdom SR na ďalšie konanie rozhodol o dovolaní žalobcu uznesením sp. zn. 1Obdo/44/2023 zo 6. februára 2024 tak, že dovolaním napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Cob/60/2018-574 z 29. mája 2019 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V rámci skúmania procesných podmienok prípustnosti dovolania opätovne posudzoval účinnosť doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu žalobcovi, od ktorého následne závisí posúdenie včasnosti podania dovolania. V bode 35 odôvodnenia skonštatoval, že doručenie rozsudku odvolacieho súdu dňa 15. júla 2019 JUDr. B.I. (ďalej aj „prvý právny zástupca“)

nemožno považovať za účinné doručenie predmetného rozhodnutia žalobcovi, pretože v čase doručenia bol prvý právny zástupca žalobcu už vyčiarknutý zo zoznamu advokátov. Zopakoval tiež svoju argumentáciu, že uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/130/2017 je ojedinelé rozhodnutie, ktoré nepredstavuje ustálenú rozhodovaciu prax, týkajúcu sa otázky posúdenia účinnosti doručenia rozhodnutia bývalému advokátovi vyčiarknutému zo zoznamu advokátov, pretože sám dovolací súd vyslovil iný právny názor na rovnakú procesnú situáciu tak v konaniach pred vydaním tohto uznesenia (sp. zn. 5Obdo/24/2017, sp. zn. 3Cdo/229/2016), ako aj po jeho vydaní (sp. zn. 7Cdo/47/2018). V nasledujúcich bodoch 36 až 38 odôvodnenia podrobnejšie uviedol obsah prípisov vo veciach sp. zn. 7Cdo/47/2018, sp. zn. 3Cdo/229/2016 a sp. zn. 5Obdo/24/2017, ktorými boli tieto dovolacie veci vybavené „inak“.

13. V bode 39 odôvodnenia dovolací súd zopakoval dôvody, pre ktoré sa nestotožnil so závermi uznesenia sp. zn. 5Cdo/130/2017, podľa ktorých sa ustanovenie § 92 ods. 3 CSP analogicky vzťahuje aj na zánik výkonu advokácie právneho zástupcu žalobcu vo vzťahu k oznamovacej povinnosti voči súdu. V bodoch 40 až 44 odôvodnenia sa dovolací súd zaoberal otázkou, či rozsudok odvolacieho súdu bol účinne doručený druhému právnenému zástupcovi žalobcu (ŠÁŠIK & Partners s. r. o.). Poukázal na to, že išlo o doručovanie prostredníctvom poštového podniku (Slovenská pošta, a.s.), pričom zásielka sa 5. novembra 2020 vrátila súdu prvej inštancie s vyznačením poštového doručovateľa ako neprevzatá v odbernej lehote. S poukazom na uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 9Cdo/124/2021 a sp. zn. 4Cdo/259/2020 dospel dovolací súd k záveru, že toto doručovanie nebolo účinné, pretože bolo vykonané v čase (12. októbra 2020), kedy mal menovaný právny zástupca žalobcu povinne zriadenú elektronickú schránku a súd bol v danom čase v zmysle § 105 ods. 1 CSP v spojení s 17 ods. 1 zákona č. 305/2013 Z. z. o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánov verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o e-Governmente) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o e-Governmente“) povinný doručovať písomnosti do elektronickej schránky podľa osobitného predpisu a druhý právny zástupca žalobcu bol v zmysle § 821 ods. 3 veta prvá zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch v znení neskorších predpisov povinný používať pri elektronickej komunikácii so súdom elektronickú schránku aktivovanú na doručovanie. Skutočnosť, že k dátumu 12. októbra 2020 mal druhý právny zástupca žalobcu zriadenú a aktivovanú elektronickú schránku, vyplýva aj z toho, že podal podanie označené ako „Dovolanie“ elektronicke z elektronickej schránky už dňa 16. septembra 2019.

14. Súd prvej inštancie vzhľadom na predchádzajúce neúčinné doručovanie rozsudku odvolacieho súdu najskôr JUDr. B.I. a následne aj advokátskej kancelárii ŠÁŠIK & Partners s. r. o. účinne doručil rozsudok odvolacieho súdu (tretiemu) právnenému zástupcovi žalobcu (advokátskej kancelárii Weis & Partners s.r.o.) dňa 24. júna 2021, pričom od tohto dátumu začala žalobcovi v zmysle § 427 ods. 1 CSP plynúť dvojmesačná zákonná lehota na podanie dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu. V nadväznosti na vyhodnotenie dátumu účinného doručenia odvolacieho rozsudku žalobcovi, dovolací súd pristúpil k posúdeniu včasnosti podania dovolania s tým, že na podania predošlého (druhého) právneho zástupcu dovolateľa (ŠÁŠIK & Partners s.r.o.) označené ako „Dovolanie“ (č. l. 600 a nasl. a č. l. 644 a nasl. spisu) v zmysle ustanovenia § 125 ods. 2 CSP neprihliadal, pretože neboli autorizované, ani v rámci zákonnej lehoty doplnené, čo vo vzťahu k dovolaniu na č. l. 600 a nasl. spisu vyplýva aj z úradného záznamu súdu prvej inštancie na č. l. 616 súdneho spisu. V podaní doručenom súdu prvej inštancie dňa 13. februára 2020 prostredníctvom e-mailu (č. l. 643 v spojení s č. l. 642), doplnenom originálom v listinnej podobe doručenom súdu prvej inštancie dňa 14. februára 2020 (č. l. 650 spisu) sám druhý právny zástupca žalobcu uviedol, že dovolanie doručené súdu 16. septembra 2019 (č. l. 600 a nasl.) bolo autorizované pečaťou právnickej osoby, ktorú zastupuje (čiže vo vzťahu ku spísaniu a podaniu dovolania nie oprávnenou osobou a najmä nepodpísané kvalifikovaným elektronickým podpisom), a zároveň žiadnou z príloh tohto podania (ani výsledkom informatívneho overenia z č. l. 653) nepreukázal, že dovolanie doručené súdu 16. septembra 2019 ním bolo autorizované tak, ako predpokladá zákon.

15. Pokiaľ ide o podanie žalobcu, označené ako „Doplnenie dovolania“ (č. l. 728 a nasl. spisu), toto bolo súdu prvej inštancie doručené 24. augusta 2021, teda včas (v posledný deň lehoty na podanie dovolania), pričom bolo autorizované kvalifikovaným elektronickým podpisom JUDr. Petra Weisa, teda advokáta splnomocneného na zastupovanie žalobcu (dovolateľa) v čase jeho podania. Z uvedených dôvodov dovolací súd ako na dovolanie prihliadal iba na podanie označené ako „Doplnenie dovolania“, doručené súdu dňa 24. augusta 2021. Po zistení, že ide o dovolanie podané na to oprávnenou osobou,

zastúpenou v súlade s § 429 ods. 1 CSP, dovolací súd konštatoval prípustnosť a zároveň dôvodnosť podaného dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP, na základe čoho dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

16. Na základe ústavnej sťažnosti žalovaného Ústavný súd SR prvou výrokovou vetou nálezu č. k. III. ÚS 48/2025-60 z 29. apríla 2025 vyslovil porušenie základných práv sťažovateľa uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Obdo/44/2023 zo 6. februára 2024, druhou výrokovou vetou uznesenie dovolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a treťou výrokovou vetou rozhodol, že postupom Najvyššieho súdu SR v konaniach sp. zn. 1Obdo/79/2021 a sp. zn. 1Obdo/44/2023 bolo porušené základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR. V bode 32 odôvodnenia Ústavný súd SR vytkol dovolaciemu súdu, že rezignoval na pokyn Ústavného súdu SR vyslovený v jeho (predchádzajúcom) náleze sp. zn. IV. ÚS 266/2023 a týmto jeho postupom došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu a na rovnosť strán. Vo vzťahu k (prvej) námietke sťažovateľa, že dovolací súd neskúmal materiálne prvky doručovania, teda či žalobca mal reálnu možnosť sa s rozsudkom oboznámiť, považoval Ústavný súd SR za potrebné prisvedčiť argumentácii sťažovateľa, že rozsudok odvolacieho súdu sa určite musel dostať do právnej sféry žalobcu, ktorý sa s ním oboznámil a podaním dovolania poveril nového právneho zástupcu, ktorý dovolanie aj podal. V tomto kontexte treba poukázať na jednoznačnú formuláciu dovolania, kde sám dovolateľ uvádza, že podáva dovolanie proti odvolaciemu rozhodnutiu, ktoré bolo doručené dňa 15. júla 2019, pričom dvojmesačná lehota na podanie dovolania uplynie dňom 16. septembra 2019. Uvedenú skutočnosť dovolací súd ani žalobca nijako nespochybnili. Práve uvedené tvrdenie žalobcu ako dovolateľa je smerodajné pri posudzovaní materiálnej stránky doručenia, na ktorú poukazoval Ústavný súd SR v náleze sp. zn. IV. ÚS 266/2023. Dovolací súd však materiálnu stránku neskúmal a svoje odôvodnenie včasnosti založil výlučne na právnom odôvodnení toho, že vyčiarknutím zo zoznamu advokátov zaniká plnomocenstvo. Týmto však dovolací súd dotvoril ďalší dôvod zániku plnomocenstva, ktorý zo zákona nevyplýva a nevyplýva ani z osobitného predpisu (ako v iných prípadoch napr. podľa § 52 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov), pričom sa nevysporiadal s ustanovením § 17 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov, ktorý s vyčiarknutím zo zoznamu advokátov nespája zánik plnomocenstva udeleného vyčiarknutému advokátovi, ale „hovori“ o prechode práv a povinností na zástupcu. Pri vyčiarknutí zo zoznamu advokátov takémuto advokátovi vyplývajú vo vzťahu ku klientom určité povinnosti, a to práve v súvislosti so zabezpečením ochrany jeho klientov. Ak advokát tieto povinnosti voči klientom nesplnil a ani tieto skutočnosti neoznámil súdu, nemôže byť porušenie týchto povinností na ťarchu protistrany, ktorá z takéhoto nekonania advokáta nemôže na rozdiel od klienta advokáta vyvodzovať ani zodpovednostné nároky. Len strata statusu advokáta, ktorý vykonáva advokáciu samostatne, neznamená aj zánik plnomocenstva, ak fyzická osoba ako subjekt práva stále existuje.

17. Naopak porušenie základných práv a slobôd sťažovateľa (žalovaného) Ústavný súd SR nevzhladol vo vzťahu k jeho druhej námietke, že dovolací súd len zopakoval tie časti odôvodnenia, ktoré Ústavný súd SR v náleze sp. zn. IV. ÚS 266/2023 považoval za vzájomne si odporujúce (body 80 - 83 nálezu). Vo vzťahu k tretej námietke sťažovateľa, že dovolací súd neprípustne oprel svoje závery o tzv. prípisy (vrátenie vecí „inak“, ktoré sú z hľadiska svojho obsahu pre právne posúdenie nepodstatné (najmä bod 76 nálezu sp. zn. IV. ÚS 266/2023), Ústavný súd SR nevidel dôvod na odklon od názoru štvrtého senátu, ktorý v náleze sp. zn. IV. ÚS 266/2023 v bode 76 vyslovil, že prípisy, na ktoré odkazuje najvyšší súd, neobsahujú žiadne determinujúce právne závery k tu prejednáwanej podstatnej otázke včasnosti podaného dovolania v kontexte (účinného) doručovania rozhodnutia odvolacieho súdu advokátovi, ktorý bol vyčiarknutý zo zoznamu advokátov. Obsahujú len pokyny pre súd prvej inštancie opätovne doručovať písomnosti sporovej strane, pričom skutočnosti, ktoré v súvislosti s prípismi najvyšší súd vo vyjadrení uvádza, nie sú spôsobilé podporiť záver o tom, že najvyšší súd v posudzovaných veciach uplatnil formálny prístup k posudzovaniu účinnosti doručovania písomností, ktorý uplatnil v tu prejednáwanej veci, resp. že vo veciach uvedených prípisov neuplatnil materiálny prístup s ohľadom na skutočnosť, že zo strany sporových strán chýbala akákoľvek reakcia, takže bolo zjavné, že k oboznámeniu sa s obsahom nesprávne doručovanej písomnosti (dovolania) nedošlo, a preto je odkaz najvyššieho súdu na uvádzané prípisy pre prejednanie veci sťažovateľa irelevantný, keďže z neho

nemožno vyabstrahovať záväzné právne závery k účinnosti doručenia rozhodnutí súdu pre účely posúdenia včasnosti podaného opravného prostriedku - dovolania a ani vyabstrahovať ustálenú súdnu prax týkajúcu sa všeobecne vyhodnocovania účinnosti doručovania písomnosti v prípade vyčiarknutia advokáta zo zoznamu advokátov. Dovolací súd tak paradoxne a napriek názoru Ústavného súdu SR prihliadol na tieto prípisy, pričom vo vzťahu k právnemu názoru Najvyššieho súdu SR, ktorý je vyjadrený v prípisoch, nie je zabezpečená kontradiktórnosť konania a protistrana nemôže voči nim nijako právne argumentovať a brániť sa. Takisto dovolací súd rezignoval na názor vyslovený v rozhodnutí sp. zn. 5Cdo/130/2017, ktoré nie je prípisom, že vyčiarknutím zo zoznamu advokátov plnomocenstvo nezaniká a je potrebné túto skutočnosť oznámiť súdu, teda analogicky aplikovať § 92 ods. 2 a 3 CSP s tým, že tento názor Ústavný súd SR vyhodnotil ako ústavne súladný (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/130/2017, ktoré prešlo aj testom ústavnosti vo veci sp. zn. IV. ÚS 451/2018). Týmto postupom dovolacieho súdu došlo k porušeniu práva sťažovateľa na súdnu ochranu a rovnosť strán.

18. K nálezom Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 266/2023 a sp. zn. III. ÚS 48/2025 sa vyjadril žalobca podaniami zo 7. septembra 2023 (č. l. 904 a nasl. spisu) a 18. júna 2025 (č. l. 976 a nasl. spisu), v ktorých poukázal na to, že otázka účinnosti doručovania dovolaním napadnutého rozhodnutia žalobcovi prostredníctvom jeho prvého právneho zástupcu bola prvýkrát predmetom konania už v uznesení Okresného súdu Pezinok č. k. 9Cb/16/2008-656 z 8. októbra 2020, ktorým súd prvej inštancie zrušil uznesenie vyššieho súdneho úradníka zo dňa 3. januára 2020 o výške náhrady trov konania argumentujúc tým, že o výške trov konania je možné rozhodnúť až po právoplatnom skončení konania, pričom doručovanie rozsudku odvolacieho súdu žalobcovi prostredníctvom jeho prvého právneho zástupcu nebolo účinné. S týmto názorom sa stotožnil aj dovolací súd a okrem toho vyslovil neúčinnosť doručovania predmetného odvolacieho rozsudku žalobcovi aj prostredníctvom jeho druhého právneho zástupcu a tento považoval za účinne doručený žalobcovi až prostredníctvom jeho tretieho právneho zástupcu dňa 24. júna 2021. Podľa názoru žalobcu Ústavný súd SR vo svojom náleze sp. zn. IV. ÚS 266/2023 nespochybňoval nosnú právnu argumentáciu žalobcu, týkajúcu sa momentu nadobudnutia účinnosti doručovania odvolacieho rozsudku, teda nekonštatoval, že by bol rozsudok odvolacieho súdu úspešne doručený žalobcovi už skôr než dňa 24. júna 2021. Takáto konštatácia ani nemohla byť súčasťou predmetného nálezu, keďže uvedené je výlučne v právomoci Najvyššieho súdu SR. Ústavný súd SR konštatoval výlučne nedostatočné odôvodnenie žalovaným napadnutého uznesenia sp. zn. IObdo/79/2021 zo strany dovolacieho súdu, z čoho vyvodil protiprávnosť predmetného uznesenia a zásah do základných práv žalovaného. V ďalšom priebehu konania Najvyšší súd SR rozhodol rovnako ako pôvodne, avšak podľa nového nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 48/2025 sa v odôvodnení svojho nového rozhodnutia sp. zn. IObdo/44/2023 nevysporiadal so skutkovým stavom veci v zmysle výhrad Ústavného súdu SR vyjadrených v náleze sp. zn. IV. ÚS 266/2023. Ústavný súd SR ani vo svojom druhom náleze nekonštatoval, či bolo doručovanie odvolacieho rozsudku prvému a druhému právnemu zástupcovi žalobcu účinné a posúdenie predmetnej otázky naďalej ostalo na Najvyššom súde SR.

19. Ústavný súd SR vo svojom novom náleze sp. zn. III. ÚS 48/2025 síce priamo vyjadril, že dovolací súd posúdil moment doručenia odvolacieho rozhodnutia nesprávne, avšak žalobca sa s jeho argumentáciou nedokáže stotožniť. Žalobca má za to, že bez ohľadu na to, či mal možnosť sa oboznámiť s obsahom rozhodnutia už skôr, lehota na podanie dovolania mu začala plynúť až od momentu riadneho doručenia rozhodnutia žalobcovi, t. j. od 24. júna 2021, kedy bolo rozhodnutie doručené tretiemu právnemu zástupcovi žalobcu. V tejto súvislosti namietal, že možnosť oboznámiť sa s rozhodnutím nemôže determinovať začiatok plynutia lehoty na doručenie procesného podania, ktorým sa reaguje na toto rozhodnutie, a to najmä pre obvyklú nemožnosť určenia momentu, kedy účastník konania nadobudol možnosť oboznámiť sa s rozhodnutím. Aj z ustanovenia § 427 ods. 1 CSP jednoznačne vyplýva, že lehota na podanie dovolania plynie odo dňa doručenia, a nie odo dňa oboznámenia sa s obsahom napadnutého rozhodnutia. Zároveň, ak by sa pripustilo, že pre začatie plynutia lehoty na doručenie procesného podania postačuje vznik možnosti oboznámiť sa s rozhodnutím, na ktoré chce účastník konania reagovať, potom by súdy mohli úplne upustiť od doručovania a právna úprava ohľadom doručovania by sa stala obsolétnou. V takom prípade by totiž stačilo, že súd umožní účastníkovi konania prístup do elektronického či listinného súdneho spisu, čím by účastníkovi vznikla faktická možnosť oboznámiť sa s jeho obsahom. Ak by malo postačovať preukázateľné oboznámenie sa s rozhodnutím (teda nie účinné doručenie), potom by lehota na doručenie procesného podania, ktorým

sa reaguje na toto rozhodnutie, mohla začať plynúť napríklad od nahliadnutia do (elektronického či listinného) spisu, čo tiež zjavne nebolo úmyslom zákonodarcu pri tvorbe ustanovení o začatí plynutia lehôt od účinného doručenia rozhodnutia a táto právna úprava by sa stala absolútnou. Z uvedeného je podľa názoru žalobcu zrejmé, že moment oboznámenia sa s existenciou rozhodnutia odvolacieho súdu či jeho obsahom nemá vplyv na začatie plynutia lehoty na podanie dovolania ani v prípade, ak by nastal skôr, než došlo k doručeniu rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu.

20. Podľa názoru žalobcu, doručovanie osobe vyčiarknutej zo zoznamu advokátov nemôže byť v žiadnom prípade účinné bez ohľadu na to, či účastník konania alebo jeho (bývalý či nový) právny zástupca informuje o tejto skutočnosti súd. Vyčiarknutím zo zoznamu advokátov totiž dochádza aj k zániku plnej moci advokáta na zastupovanie klienta, a teda k zániku právneho zastúpenia účastníka konania predmetnou osobou. Doručovanie osobe, ktorá nie je účastníkom konania, ani jeho zástupcom, či opatrovníkom je neúčinné. S uvedeným sa stotožňuje aj odborná literatúra, napr. Imrich Fekete vo svojom komentári k Občianskemu zákonníku, označenom ako Občiansky zákonník. 1. zväzok (Všeobecná časť). Veľký komentár, 3. aktualizované a rozšírené vydanie. Bratislava: Eurokódex 2017. Aj súd prvej inštancie v uznesení č. k. 9Cb/16/2008-656 z 8. októbra 2020 uviedol, že keďže JUDr. B. A. bol vyčiarknutý zo zoznamu advokátov od 01.01.2019, pričom rozsudok prevzal dňa 15.07.2019, toto doručenie žalobcovi bolo neúčinné, pre zánik splnomocnenia (obdobne Drápal, L., Bureš J. a kol. Občianský soudní řád I., § 1 až 200za, Komentár, 1. vyd, Praha, C.H.Beck, 2009, str. 152) pred doručením. Neúčinnosť doručovania vyčiarknutému advokátovi z dôvodu zániku zastúpenia konštatoval aj Najvyšší súd SR, a to nielen v napadnutých uzneseniach (sp. zn. 1Obdo/79/2021 a sp. zn. 1Obdo/44/2023), ale aj v rozhodnutiach sp. zn. 5Obdo/24/2017 z 19. októbra 2017, sp. zn. 3Cdo/229/2016 z 29. januára 2018, či sp. zn. 7Cdo/47/2018 z 21. mája 2018. Žalobca ďalej argumentoval tým, že vyčiarknutím zo zoznamu advokátov zanikne bývalému advokátovi oprávnenie zastupovať svojich klientov nielen ako advokát, ale aj ako občiansky zástupca. Z povahy advokátskeho povolania totiž vyplýva, že advokát zastupuje naraz viacerých klientov. Ak by teda osobe aj po jej vyčiarknutí malo pretrvať oprávnenie zastupovať bývalých klientov pred súdmi (plnomocenstvo udelené advokátovi by sa transformovalo na plnomocenstvo udelené občianskemu zástupcovi), bývalý advokát by sa v dôsledku vyčiarknutia stal občianskym zástupcom viacerých klientov vo viacerých konaniach, čo je neprípustné (keďže sa jedná o tzv. pokútnictvo) a súd by musel aj tak rozhodnúť o neprípustnosti takéhoto zastúpenia splnomocniteľa. V prospech zániku plnomocnenstva vyčiarknutím zo zoznamu advokátov svedčí aj poistenie advokáta, keďže po vyčiarknutí advokáta zo zoznamu advokátov už jeho zodpovednosť za škodu spôsobenú klientovi nie je krytá poistením advokáta pre prípad jeho profesijného pochybenia. Nemožno tiež opomenúť, že pri vyčiarknutí zo zoznamu advokátov sa jedná o zmenu vo verejne dostupnom registri, ktorý vedie Slovenská advokátska komora. Zmeny v zozname advokátov sú verejne dostupné, každý sa môže o nich dozvedieť bez nutnosti oznámenia týchto zmien zo strany advokáta či klienta. Preto analógia situácie vyčiarknutia zo zoznamu advokátov a situácie odvolania plnej moci nemôže byť prípustná, keďže ustanovenia § 92 ods. 3 CSP v spojení s § 33b Občianskeho zákonníka sa vzťahujú výlučne na situácie, kedy sa súd môže dozvedieť o zániku zastúpenia iba na základe oznámenia účastníka konania či jeho bývalého zástupcu. Vo vzťahu k nálezu Ústavného SR sp. zn. III. ÚS 48/2025 žalobca zopakoval, že sa nemôže stotožniť s tam prezentovanými závermi, podľa ktorých len strata statusu advokáta, ktorý vykonáva advokáciu samostatne, neznamená aj zánik plnomocnenstva, ak fyzická osoba ako subjekt práva stále existuje. Poukázal na to, že ak by vyčiarknutím zo zoznamu advokátov nedošlo k zániku plnomocnenstiev udelených tomuto advokátovi, ďalším zastupovaním klientov by bývalý advokát mohol naplniť jednotlivé znaky skutkovej podstaty trestného činu neoprávneného podnikania a aj keby nešlo o činnosť za odplatu, išlo by o protiprávne konanie (tzv. pokútnictvo). Už len z uvedeného je zjavné, že po vyčiarknutí zo zoznamu advokátov nemôžu plnomocnenstvá udelené advokátovi pretrvávajúť. Navyše tieto plnomocnenstvá boli udelené advokátovi ako fyzickej osobe - podnikateľovi a zmyslom ich udelenia bolo zastupovanie klientov advokátom. Vyčiarknutie zo zoznamu advokátov preto možno vo vzťahu k trvaniu zastúpenia na základe plnomocnenstva vnímať aj ako rozvázovaciú podmienku. Žalobca nesúhlasil ani s názorom Ústavného súdu SR, že dovolací súd dotvoril právo v podobe ďalšieho dôvodu pre zánik plnomocnenstva, ktorý nevyplýva zo zákona ani z osobitného predpisu. Podľa jeho názoru sa dovolací súd naopak riadil logikou zákona o advokácii, z ktorého možno vyvodíť logický záver, že plnomocnenstvo udelené advokátovi zaniká aj výmazom advokáta zo zoznamu advokátov. V predmetnom spore naopak neprípustne dotvára

právo Ústavný súd SR, ktorý síce argumentuje tým, že porušenie povinnosti advokáta, resp. bývalého advokáta nemôže byť na ťarchu protistrany, ktorá z takéhoto nekonania advokáta nemôže (na rozdiel od klienta advokáta) vyvodzovať zodpovednostné nároky, avšak je potrebné rozlišovať medzi (i) zodpovednosťou advokáta za disciplinárne previnenie v podobe porušenia povinnosti advokáta včas a pravdivo informovať klienta o doručení rozhodnutia a (ii) medzi účinkami doručenia, teda kedy tieto účinky nastávajú a čo spôsobujú. Žalobca má za to, že ak nedošlo k účinnému doručeniu rozhodnutia JUDr. B.I., tak nemohol žalobcovi ani vzniknúť nárok na náhradu škody voči osobe JUDr. B.I., či voči advokátskej kancelárii ŠÁŠIK & Partners s. r. o. pre zmeškanie lehoty na podanie dovolania, keďže predmetná lehota začala plynúť až momentom účinného doručenia rozhodnutia advokátskej kancelárii Weis & Partners s.r.o.

21. Tým, že súd prvej inštancie neskôr opätovne doručoval rozsudok odvolacieho súdu advokátskej kancelárii ŠÁŠIK & Partners s. r. o. a následne aj advokátskej kancelárii Weis & Partners s.r.o., tak aj sám opakovane uznal svoje pochybenie pri doručovaní predmetného rozsudku JUDr. B.I., ktorý bol nielen v čase doručovania, ale už v čase jeho vydania, vyčiarknutý zo zoznamu advokátov. Zo samotného postupu súdu prvej inštancie je preto - bez ohľadu na obsah prvého dovolania podaného advokátskou kanceláriou ŠÁŠIK & Partners s. r. o. - potrebné usudzovať na to, že rozsudok odvolacieho súdu bol žalobcovi riadne doručený až pri jeho doručení advokátskej kancelárii Weis & Partners s.r.o. dňa 24. júna 2021. Pokiaľ ide o doručovania predmetného rozsudku druhému právnomu zástupcovi žalobcu, toto je podľa názoru žalobcu rovnako neúčinné, pretože sa doručovalo prostredníctvom poštovej prepravy napriek tomu, že druhý právny zástupca mal elektronickú schránku povinne aktivovanú na doručovanie, v dôsledku čoho súd prvej inštancie nemal na výber, ale bol povinný doručiť rozsudok odvolacieho súdu elektronicky do elektronickej schránky ŠÁŠIK & Partners s.r.o. Žalobca v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/259/2020 a sp. zn. 3Obdo/35/2019. Z uvedeného podľa názoru žalobcu vyplýva, že dovolanie podané žalobcom v zastúpení advokátskou kanceláriou Weis & Partners s.r.o. bolo podané riadne a včas dňa 23. augusta 2021.

22. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zrušení uznesenia sp. zn. 1Obdo/44/2023 zo 6. februára 2024 a vrátení veci Ústavným súdom SR na ďalšie konanie, v intenciách záväzného právneho názoru Ústavného súdu SR vyjadreného v jeho nálezočoch sp. zn. IV. ÚS 266/2023 a sp. zn. III. ÚS 48/2025, opätovne skúmal, kedy bol dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu účinne doručený žalobcovi, keďže od tohto okamihu začala dovolateľovi plynúť zákonná dvojmesačná lehota v zmysle § 427 CSP na podanie dovolania.

23. Podľa § 134 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ak ústavný súd zruší právoplatné rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah a vec vráti na ďalšie konanie, ten, kto vo veci vydal rozhodnutie, rozhodol o opatrení alebo vykonal iný zásah, je povinný vec znova prerokovať a rozhodnúť. V tomto konaní alebo postupe je viazaný právnym názorom ústavného súdu.

24. Z nálezočoch sp. zn. IV. ÚS 266/2023 a sp. zn. III. ÚS 48/2025 vyplýva záväzný právny názor Ústavného súdu SR, že príliš formalistický výklad práva je v rozpore s požiadavkou materiálnej ochrany práv zo strany súdnej moci a môže mať za následok porušenie ústavných princípov práva na spravodlivý proces. V záujme poskytovania materiálnej ochrany práv je potrebné posudzovať aj inštitút doručovania súdnych rozhodnutí, a to v kontexte následného posúdenia včasnosti podaného opravného prostriedku (tu konkrétne dovolania), berúc pritom do úvahy požiadavku zachovať spravodlivú rovnováhu pri poskytovaní ochrany uplatňovaným právam a oprávneným záujmom oboch strán sporu, t. j. žalobcovi aj žalovanému. K porušeniu základného práva na súdnu ochranu môže totiž dôjsť aj ústavne neudržateľným posúdením včasnosti podaného dovolania, ktoré posúdenie by bolo v prospech toho, kto tento opravný prostriedok podal. V takom prípade bude vecné prejednanie dovolania (jeho neodmietnutie) zasahovať do základného práva na súdnu ochranu protistrany, v ktorej prospech by naopak bolo prípadné odmietnutie dovolania ako oneskorene podaného s výsledkom zachovania právneho stavu daného rozhodnutím odvolacieho súdu. Zákonné pravidlá doručovania slúžia na ochranu procesných práv sporových strán, ktoré musia mať pri výkone svojich práv a povinností, a to aj procesnej povahy, istotu o obsahu doručovaného rozhodnutia. Pri posudzovaní, či v konkrétnom prípade došlo k riadnemu (účinnému) doručeniu, je nevyhnutné uplatňovať materiálny prístup, pre ktorý je podstatné to, či sa adresát mohol s obsahom doručovanej písomnosti zoznámiť a či tak bolo

zachované jeho právo na súdnu ochranu.

25. Aplikujúc vyššie uvedené na podmienky danej dovolacej veci možno dospieť k jednoznačnému záveru, že žalobca ako adresát zásielky obsahujúcej rovnopis rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Cob/60/2018-574 z 29. mája 2019 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“) nepochybne mal možnosť sa oboznámiť s obsahom doručovanej písomnosti, keďže dňa 15. septembra 2019 splnomocnil advokátsku kanceláriu ŠÁŠIK & Partners s. r. o. na zastupovanie v dovolacom konaní (viď splnomocnenie na č. l. 614 spisu). Zároveň táto advokátska kancelária dňa 16. septembra 2019 odoslala zo svojej elektronickej schránky podanie označené ako Dovolanie (č. l. 600 a nasl.), v ktorom sa výslovne uvádza: Pri splnení všetkých uvedených zákonných podmienok podáva žalobca dovolanie proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 29. mája 2019, č. k. 3 Cob 60/2018, ktorý mu bol doručený dňa 15. júla 2019, pričom dvojmesačná lehota na podanie dovolania uplynie dňom 16. septembra 2019. Teda sám žalobca prostredníctvom svojho druhého právneho zástupcu potvrdil, že dovolaním napadnuté rozhodnutie mu bolo doručené dňa 15. júla 2019. Ako nedôvodné hodnotí dovolací súd námietky žalobcu, podľa ktorých možnosť oboznámiť sa s rozhodnutím nemôže determinovať začiatok plynutia lehoty na doručenie opravného prostriedku proti takémuto rozhodnutiu, a to najmä pre obvyklú nemožnosť určenia momentu, kedy účastník konania nadobudol možnosť oboznámiť sa s rozhodnutím, ako aj tvrdenie, že ak by pre začatie plynutia lehoty na doručenie opravného prostriedku postačoval vznik možnosti oboznámiť sa s rozhodnutím, ktoré chce účastník napadnúť týmto opravným prostriedkom, potom by súdy mohli úplne upustiť od doručovania a právna úprava ohľadom doručovania by sa stala obsoľtnou. V posudzovanom prípade možnosť žalobcu oboznámiť sa s obsahom napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nie je vyvodzovaná z toho, že žalobca mal možnosť nahliadnuť do (elektronického či listinného) súdneho spisu, a ani z toho, že do spisu preukázateľne nahliadol. Dovoláním napadnutý odvolací rozsudok žalobcovi zo strany súdu prvej inštancie doručovaný bol, avšak toto doručovanie neprebiehало v súlade s vtedy platnou a účinnou právnou úpravou, keď sa predovšetkým nedoručovalo elektronickými prostriedkami podľa osobitného predpisu (zákona o e-Govermente), ale sa doručoval listinný rovnopis rozsudku odvolacieho súdu prostredníctvom poštového podniku (Slovenská pošta, a.s.). Akékoľvek formálne nedostatky procesu doručovania však v tomto konkrétnom prípade ustupujú nespochybniteľnému faktu (ktorý ani sám žalobca nijako nespochybnil), že dovolaním napadnuté rozhodnutie sa nielen že dostalo do právnej sféry žalobcu, ale tento sa s ním aj oboznámil a rozhodol sa proti nemu podať dovolanie, k čomu splnomocnil advokátsku kanceláriu ŠÁŠIK & Partners s. r. o., ktorá dovolanie v jeho mene aj podala. Práve v tomto spočíva Ústavným súdom SR akcentovaný materiálny prístup v rámci posudzovania účinnosti doručovania rozhodnutia odvolacieho súdu žalobcovi. Pokiaľ ide o argument, podľa ktorého pri takomto prístupe obvykle nemožno určiť moment, kedy strana sporu nadobudla možnosť oboznámiť sa s obsahom rozhodnutia, dovolací súd poznamenáva, že to opäť nie je prípad žalobcu, ktorý vo svojom Dovolaní (č. l. 600 a nasl.) výslovne uviedol, že dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu mu bol doručený dňa 15. júla 2019. Pre úplnosť dovolací súd uvádza, že pokiaľ by aj dovolanie žalobcu také explicitné vyjadrenie o dátume doručenia neobsahovalo, tak je zrejmé, že najneskôr dňa 15. septembra 2019 mal žalobca napadnuté rozhodnutie k dispozícii, keďže v tento deň splnomocnil advokátsku kanceláriu ŠÁŠIK & Partners s. r. o. na zastupovanie v dovolacom konaní.

26. Pri aplikovaní vyššie spomenutého materiálneho prístupu je teda v podmienkach súdnej veci bez právneho významu, že dovolaním napadnuté rozhodnutie sa doručovalo v listinnej podobe prostredníctvom poštového podniku (dôvodom takéhoto doručovania bola skutočnosť, že rozsudok nebol autorizovaný členmi odvolacieho senátu, ako vyplýva z pokynového lístku súdu prvej inštancie na č. l. 575 spisu), hoci podľa vtedy platnej a účinnej právnej úpravy bol súd povinný doručovať písomnosti (vrátane rozhodnutí) elektronickými prostriedkami do elektronickej schránky podľa osobitného predpisu. Význam by to malo napríklad v prípade, ak by nedošlo k prevzatiu zásielky, pretože v takom prípade by nebolo možné uplatniť fikciu doručenia napadnutého rozhodnutia podľa § 111 ods. 3 CSP (pri doručovaní do vlastných rúk), keďže doručovanie do elektronickej schránky má prednosť pred doručovaním prostredníctvom doručujúceho orgánu (vyplýva to zo systematiky § 106 CSP). Takáto situácia nastala pri doručovaní odvolacieho rozsudku druhému právnenému zástupcovi žalobcu, avšak toto doručovanie bolo nadbytočné, keďže účinky doručenia odvolacieho rozsudku žalobcovi nastali už jeho prevzatím zo strany JUDr. B.I.. V konečnom dôsledku je pri takomto materiálnom prístupe bez právneho významu aj to, že doručovanú zásielku prevzal JUDr. B.I., ktorý bol

v tom čase už vyčiarknutý zo zoznamu advokátov vedeného Slovenskou advokátskou komorou. Rozhodujúce z hľadiska posúdenia, či doručenie napadnutého rozhodnutia možno považovať za účinné (vyvolávajúce predpokladané účinky, predovšetkým začiatok plynutia dovolacej lehoty) je výlučne to, že napadnuté rozhodnutie sa nepochybne dostalo do právnej sféry žalobcu a tento sa s ním nepochybne aj oboznámil, pretože proti nemu prostredníctvom svojho nového právneho zástupcu (ktorému na ten účel udelil splnomocnenie) podal dovolanie. Na základe vyššie uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu bolo žalobcovi účinne doručené dňa 15. júla 2019, ktorým dňom žalobcovi zároveň začala plynúť lehota dvoch mesiacov na podanie dovolania. Koniec lehoty potom pripadol na nedeľu 15. septembra 2019, v dôsledku čoho došlo k predĺženiu dovolacej lehoty na pondelok 16. septembra 2019, v ktorý deň druhý právny zástupca žalobcu odoslal zo svojej elektronickej schránky podanie označené ako Dovolanie.

27. K argumentácii žalobcu, že doručovanie osobe vyčiarknutej zo zoznamu advokátov nemôže byť v žiadnom prípade účinné, pretože vyčiarknutím zo zoznamu advokátov dochádza aj k zániku plnej moci advokáta na zastupovanie klienta a doručovanie osobe, ktorá nie je účastníkom konania, ani jeho zástupcom, je neúčinné, dovolací súd len stručne uvádza, že z nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 48/2025 vyplýva (o. i.) záväzný právny názor, že len strata statusu advokáta, ktorý vykonáva advokáciu samostatne, neznamená aj zánik plnomocenstva, ak fyzická osoba ako subjekt práva stále existuje. Vyčiarknutie zástupcu zo zoznamu advokátov ako dôvod zániku plnomocenstva neupravuje ani Občiansky zákonník v § 33b, ani žiadny osobitný právny predpis, ako tiež zdôraznil Ústavný súd SR v citovanom náleze. Názory právnej teórie (komentár JUDr. Imricha Fekete, CSc.) môžu byť zaujímavé a pre súdnu prax podnetné (v žiadnom prípade však nie záväzné), pričom jediným, dovolaciemu súdu známym rozhodnutím Najvyššieho súdu SR k uvedenej problematike je uznesenie sp. zn. 5Cdo/130/2017 z 28. februára 2018, v ktorom Najvyšší súd SR dospel k záveru o účinnom doručení rozhodnutia odvolacieho súdu žalobcovi prostredníctvom jeho zástupcu so splnomocnením pre celé konanie, ohľadom ktorého doručujúci súd nemal vedomosť o jeho vyčiarknutí zo zoznamu advokátov a ukončení zastúpenia, ktoré skutočnosti mu boli oznámené až po vykonanom doručení (čím sa voči nemu stali účinné). Najvyšší súd SR v tomto rozhodnutí analogicky aplikoval § 92 ods. 3 CSP na prípad zániku výkonu advokácie právneho zástupcu strany sporu (neskoršieho dovolateľa) vo vzťahu k oznamovacej povinnosti voči súdu. Aj v posudzovanom prípade dospel dovolací súd k záveru, že rovnopis rozsudku odvolacieho súdu bol doručovaný JUDr. B.I. ako splnomocnenému zástupcovi žalobcu. Pokiaľ ide o žalobcom uvádzané prípisy sp. zn. 5Obdo/24/2017 z 19. októbra 2017, sp. zn. 3Cdo/229/2016 z 29. januára 2018 a sp. zn. 7Cdo/47/2018 z 21. mája 2018, dovolací súd zdôrazňuje, že sa nejedná o rozhodnutia a už len z tohto dôvodu nemožno uvažovať o existencii ustálenej rozhodovacej praxi dovolacieho súdu. Právny názor, že vyčiarknutím zo zoznamu advokátov zaniklo splnomocnenie udelené vyčiarknutému advokátovi, sa uvádza len v prípise sp. zn. 5Obdo/24/2017 z 19. októbra 2017, ktorým dovolací súd vrátil spis súdu prvej inštancie (ako predčasne predložený) s pokynom, aby opätovne doručil dovolanie žalovaného s výzvou na vyjadrenie sa priamo žalobcovi. Z uvedeného prípisu nie je zrejmé, či zo strany žalobcu už bolo podané vyjadrenie k dovolaniu (na uvedené poukázal aj Ústavný súd SR v bode 76 nálezu sp. zn. IV. ÚS 266/2023). Nenáležitý je aj odkaz žalobcu na uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Obdo/35/2019 z 12. júna 2019 a sp. zn. 4Cdo/259/2020 z 30. júla 2021, kde v uznesení sp. zn. 3Obdo/35/2019 dovolací súd považoval za neúčinné doručenie rozsudku súdu prvej inštancie žalobcovi do elektronickej schránky jeho právneho zástupcu (advokáta), nie však do tej, ktorú mal určenú na elektronicкую komunikáciu so súdmi a inými orgánmi verejnej moci, ale do jeho súkromnej elektronickej schránky, ktorej adresa je tvorená jeho rodným číslom. Z odôvodnenia uznesenia vyplýva, že odvolací súd nesprávne považoval rozsudok súdu prvej inštancie za riadne doručený na základe fikcie doručenia, t. j. uplynutím úložnej lehoty podľa § 32 ods. 5 písm. b) zákona o e-Governmente. Obdobne aj v uznesení sp. zn. 4Cdo/259/2020 bola konštatovaná nemožnosť nastúpenia fikcie doručenia podľa § 111 ods. 3 CSP v prípade, keď mala byť súdna písomnosť (predvolanie na pojednávanie) doručovaná právnenmu zástupcovi do jeho elektronickej schránky, avšak miesto toho sa doručovalo prostredníctvom doručujúceho orgánu na adresu jeho pracoviska a zásielka sa vrátila neprevzatá v odbernej lehote. Podľa názoru dovolacieho súdu označené rozhodnutia nie sú v nijakom rozpore s Ústavným súdom SR akcentovaným materiálnym prístupom k problematike doručovania. K ďalším námietkam žalobcu dovolací súd uvádza, že jeho úlohou v tomto konaní nebolo zaoberať sa tým, či JUDr. B.I. po svojom vyčiarknutí zo zoznamu advokátov zastupoval bývalých klientov vo viacerých

konaniach (§ 89 ods. 2 CSP), ani či tak robil za odplatu alebo bezodplatne, resp. či klienti ktorých zastupoval, vedeli o jeho vyčiarknutí zo zoznamu advokátov a napriek tomu chceli, aby ich v konaní zastupoval, prípadne o ničom nevedeli (ako tvrdí žalobca). Žiadna taká okolnosť zo spisu nevyplýva a pre posúdenie včasnosti dovolania žalobcu je to bez právneho významu, rovnako ako prípadné úvahy o tom, či a aké zodpovednostné nároky by si žalobca mohol uplatňovať, či už voči prvému alebo druhému právnenému zástupcovi. Pointa argumentácie Ústavného súdu SR spočíva v ničom inom, a to, že zmätočné konanie predchádzajúcich právnych zástupcov žalobcu a s tým súvisiaci nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie nemôžu ísť na ťarchu protistrany (žalovaného).

28. Pokiaľ ide o samotné podanie žalobcu označené ako Dovolanie, ktoré bolo do elektronickej schránky súdu prvej inštancie odoslané dňa 16. septembra 2019, a ktoré je v spise zažurnalizované na č. l. 600 až 607, toto trpí viacerými nedostatkami. Podanie obsahuje na stranách 9 až 16 s vecou nesúvisiace skutkové tvrdenia a aj nesprávny petit, v rámci ktorého dovolateľ žiada zrušiť rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 31Cob/128/2016 z 27. decembra 2018 a jemu predchádzajúci rozsudok Okresného súdu Galanta sp. zn. 15Cb/34/2014 z 28. apríla 2016. Podľa názoru dovolacieho súdu ide o akýsi kompilát nedokončeného dovolania v predmetnej veci (po stranu 8) a dovolania zo dňa 9. júla 2018, ktoré druhý právny zástupca žalobcu zrejme koncipoval v mene iného svojho klienta - Obce Dlhá. Najzávažnejší nedostatok predmetného dovolania však spočíva v tom, že hoci ide o elektronicke podanie vo veci samej (§ 123 ods. 2 CSP), toto nie je autorizované podľa osobitného predpisu, ktorým sa rozumie zákon o e-Governmente. Podľa § 125 ods. 2 CSP platí, že podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. Skutočnosť, že ide o neautorizované elektronicke podanie vo veci samej, ktoré nebolo v zákonnej lehote doručené v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe s autorizáciou vyplýva o. i. z úradného záznamu súdu prvej inštancie zo dňa 4. októbra 2019 (č. l. 616 spisu): Vzhľadom na to, že žalobca dňa 16.09.2019 doručil tunajšiemu súdu v elektronickej podobe dovolanie proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k.: 3Cob/60/2018 - 574 zo dňa 29.05.2019 avšak bez autorizácie podľa osobitného predpisu a súčasne súdu podanie dodatočne nedoručil v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu v lehote 10 dní, súd na podanie neprihliada (§ 125 ods. 2 Civilného sporového poriadku). V sťažnosti proti uzneseniu súdu prvej inštancie zo dňa 3. januára 2020 (č. l. 621), ktorým sa rozhodlo o výške trov konania poukázal žalobca, zastúpený advokátskou kanceláriou ŠÁŠIK & Partners s. r. o., na podané dovolanie proti odvolaciemu rozsudku a súdu prvej inštancie vytýkal, že predmetnú vec v súlade s § 437 CSP bezodkladne nepredložil dovolaciemu súdu na rozhodnutie o podanom dovolaní. Vyjadril tiež presvedčenie, že súd prvej inštancie sa neprípustne pokúsil sám podané dovolanie vybaviť úradným záznamom vyššej súdnej úradníčky, ktorá sa rozhodla o dovolaní nekonať a nepredložiť ho dovolaciemu súdu. V reakcii na uvedené súd prvej inštancie vyzval druhého právneho zástupcu žalobcu, aby v určenej lehote zdokladoval, že dovolanie doručené v elektronickej podobe dňa 16. septembra 2019 bolo autorizované podľa osobitného predpisu alebo doplnené v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu v lehote 10 dní (§ 125 ods. 2 CSP). Advokátska kancelária ŠÁŠIK & Partners s. r. o. odpovedala na výzvu súdu prvej inštancie podaním, ktoré bolo súdu doručené elektronicnými prostriedkami - na elektronicnú adresu podateľne (č. l. 643 spisu) a zároveň aj osobne do podateľne súdu (č. l. 650 - 651 spisu). Kým elektronicke podanie nebolo autorizované, podanie doručené v listinnej podobe bolo (vlastnoručne) podpísané advokátom JUDr. Jaroslavom Šášikom. Predmetné podanie (v oboch jeho podobách) obsahuje tvrdenie o tom, že dovolanie bolo autorizované pečaťou právnickej osoby, ktorú zastupujeme. Na preukázanie tohto tvrdenia bola súdu (v prílohe listinného podania) predložená fotokópia dokumentu označeného ako Výsledok informatívneho overenia (č. l. 653 spisu), z ktorého sa ale nedá zistiť, aký dokument bol autorizovaný a komu patrila elektronická pečať použitá na autorizáciu dokumentu. Keďže podľa zákona o e-Governmente [§ 23 ods. 1 veta druhá písm. a) bod 1] je autorizácia kvalifikovanou elektronicou pečaťou jedným zo spôsobov autorizácie elektronickeho podania, dovolací súd sa pokúsil overiť tvrdenie druhého právneho zástupcu žalobcu o autorizácii dovolania pečaťou tiež v súčinnosti s Oddelením informatiky na Krajskom súde v Bratislave. Z odpovede správcu databáz vyplýva, že podanie odosielateľa ŠÁŠIK & Partners s. r. o. doručené do elektronickej schránky súdu prvej inštancie dňa 16. septembra 2019 o 23:14:14 hod., označené ako Dovolanie, bolo

uložené vo formáte .docx, z čoho vyplýva, že nebolo podpísané kvalifikovaným elektronickým podpisom.

29. Na základe uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že druhý právny zástupca žalobcu svoje tvrdenie o autorizácii dovolania z č. l. 600 a nasl. spisu nepreukázal a záver súdu prvej inštancie, že na podanie sa v zmysle § 125 ods. 2 časť prvej vety za bodkočiarkou CSP neprihliada, je preto správny. Neprihliadanie na dovolanie znamená, že chýba podklad pre konanie a rozhodovanie dovolacieho súdu, preto je správny aj záver súdu prvej inštancie, že takéto dovolanie sa nepredkladá dovolaciemu súdu na prejednanie a rozhodnutie.

30. Len pre úplnosť dovolací súd uvádza, že pokiaľ by sa aj tvrdenie druhého právneho zástupcu o autorizácii dovolania elektronickou pečaťou právnickej osoby, ktorú v konaní zastupujeme podarilo preukázať, na takéto dovolanie by sa síce muselo prihliadať (a teda dovolací súd by o ňom musel rozhodnúť), ale jediným do úvahy prichádzajúcim rozhodnutím o predmetnom dovolaní by bolo jeho odmietnutie podľa § 447 písm. e) CSP, keďže by nemohlo byť považované za spísané advokátom (v zmysle druhej vety § 429 ods. 1 CSP). Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje na závery uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 489/2018 z 13. septembra 2018 (ktoré bolo publikované v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu SR pod č. 79/2018), podľa ktorých povinné zastúpenie dovolateľa v dovolacom konaní advokátom je obligatórnou procesnou podmienkou dovolacieho konania podľa prvej vety ustanovenia § 429 ods. 1 CSP. Rovnako je však obligatórnou náležitosťou riadne podaného dovolania podľa druhej vety § 429 ods. 1 CSP aj skutočnosť, že dovolanie bolo spísané advokátom. Uznesenie bolo publikované v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu SR pod č. 79/2018 s nasledovnou právnou vetou: Ak obligatórnou náležitosťou dovolania je podľa druhej vety § 429 ods. 1 Civilného sporového poriadku jeho spísanie advokátom, je potom logické, že nedostatok tejto podmienky možno odstrániť len v lehote na podanie dovolania, keďže ide o podmienku, ktorá musí byť splnená už pri jeho podaní. Ďalším publikovaným rozhodnutím Ústavného súdu SR k uvedenej problematike je nález sp. zn. ÚS 484/2019 z 11. februára 2020 (č. 11/2020), podľa ktorého: Vecou riadneho výkonu advokácie je okrem iného aj to, aby dovolanie klienta, ktorého advokát zastupuje, podané elektronicky, bolo autorizované kvalifikovaným elektronickým podpisom alebo kvalifikovanou elektronickou pečaťou patriacimi advokátovi (§ 23 ods. 1 zákona o e-Governmente). Pokiaľ tak neurobí a v dôsledku toho dôjde k zmareniu úkonu vyúsťujúceho do negatívneho následku týkajúceho sa kauzy jeho klienta, môže to založiť jeho disciplinárnu zodpovednosť i možnosť klienta domáhať sa nároku na náhradu škody spôsobenej v súvislosti s výkonom advokácie. V odôvodnení predmetného nálezu Ústavný súd SR o. i. konštatoval, že vzhľadom na skutočnosť, že podľa § 82l zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov sú advokáti (právnické osoby od 1. júla 2017 a fyzické osoby od 1. júla 2018) povinní v konaní pred súdom doručovať podania do elektronickej schránky súdu a používať pri elektronickej komunikácii so súdom elektronicкую schránku aktivovanú na doručovanie, ktorej sú majiteľom, bude obligatórna náležitosť dovolania podľa druhej vety § 429 ods. 1 Civilného sporového poriadku spočívajúca v spísaní dovolania advokátom splnená vtedy, pokiaľ bude dovolanie podané elektronicky autorizované kvalifikovaným elektronickým podpisom alebo kvalifikovanou elektronickou pečaťou patriacim advokátovi, ktorý zastupuje dovolateľa [§ 23 ods. 1 zákona č. 305/2013 Z. z. o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánov verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o e-Governmente) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o e-Governmente“)]. Je v zásade bez právneho významu skúmať, aká fyzická osoba písomný dokument vytvorila, resp. koľko fyzických osôb sa na jeho tvorbe podieľalo. Napokon dovolací súd poukazuje na to, že uznesením pléna Ústavného súdu SR sp. zn. PLZ. ÚS 3/2025 z 23. júna 2025 došlo k zjednoteniu odlišných právnych názorov senátov Ústavného súdu SR v otázke, či odmietnutie dovolania podaného z elektronickej schránky, ktorej majiteľom je advokát dovolateľa, a autorizovaného kvalifikovaným elektronickým podpisom na to povereného zamestnanca advokáta v zmysle zákona o e-Governmente pre nesplnenie náležitosti dovolania vyžadovanej § 429 ods. 1 druhou vetou CSP (ne)porušuje základné právo dovolateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. V bode 31 odôvodnenia predmetného uznesenia Ústavný súd SR (o. i.) uviedol, že účelom právnej úpravy obsiahnutej v § 429 ods. 1 CSP je zabezpečenie odbornosti podaní (a to všetkých podaní dovolateľa, nielen dovolania) predkladaných v rámci konania o mimoriadnom opravnom prostriedku. Právna úprava explicitne vyžaduje spísanie dovolania advokátom, teda subjektom, ktorého úlohou je zabezpečiť

požadovanú kvalitu podaní. Okolnosť, kto spísal dovolanie, však prirodzene nemožno overiť so 100 % istotou (nemožno napríklad vylúčiť, že na koncipovaní dovolania sa podieľal advokátsky koncipient), preto dostatočne spoľahlivým ukazovateľom, že dovolanie je výsledkom činnosti advokáta, je práve opatrenie dovolania podpisom advokáta, čím dochádza z jeho strany k prevzatíu zodpovednosti za to, že dovolanie spĺňa atribúty odborného podania s cieľom naplniť účel § 429 ods. 1 CSP. V odseku 33 odôvodnenia Ústavný súd SR uzavrel, že povinnosť opatrenia dovolania kvalifikovaným elektronickým podpisom (resp. pečaťou) samotného advokáta nepredstavuje neodôvodnené a neprimerané sťaženie prístupu dovolateľa k súdu a je racionálnou požiadavkou zabezpečujúcou overenie totožnosti pôvodcu dovolania.

31. Druhý právny zástupca žalobcu doručil súdu prvej inštancie ešte jedno podanie označené ako Dovolanie (nachádza sa v spise na č. l. 644 až 648), a to v prílohe elektronického podania, ktorým reagoval na výzvu súdu prvej inštancie, aby zdokladoval, že dovolanie doručené v elektronickej podobe dňa 16. septembra 2019 bolo autorizované podľa osobitného predpisu alebo doplnené v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu v lehote 10 dní. Toto elektronické podanie bolo odoslané na adresu elektronickej podateľne súdu prvej inštancie dňa 13. februára 2020 (č. l. 642 spisu), teda zjavne po uplynutí lehoty na podanie dovolania a opäť nebolo autorizované spôsobom, ktorý predpokladá zákon o e-Governmente. Z obsahového hľadiska dovolanie na č. l. 600 až 608 a dovolanie na č. l. 644 až 648 spisu nie sú totožné (zhodujú sa len po stranu 8), pretože dovolanie z č. l. 644 až 648 už neobsahuje (v bode 28 odôvodnenia tohto uznesenia) uvádzané s vecou nesúvisiace skutkové tvrdenia a nesprávny dovolací návrh. Keďže však predmetné elektronicky podané dovolanie nebolo autorizované podľa osobitného predpisu a ani v zákonnej 10-dňovej lehote doručené v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe s autorizáciou, dovolací súd naň v zmysle § 125 ods. 2 časť prvej vety za bodkočiarkou CSP neprihliadal, teda o ňom nerozhodoval.

32. Dovolací súd rozhodoval iba o (v poradí) treťom dovolaní žalobcu, ktoré v jeho mene podala advokátska kancelária Weis & Partners s.r.o. Podanie označené ako Doplňenie dovolania (č. l. 728 až 730 spisu) je síce koncipované ako doplnenie predchádzajúceho dovolania podaného druhým právnym zástupcom žalobcu, spĺňa však všetky formálne aj obsahové (§ 428 CSP) náležitosti predpísané pre dovolanie ako podanie vo veci samej (bolo podané elektronickými prostriedkami a autorizované kvalifikovaným elektronickým podpisom advokáta JUDr. Petra Weisa, ktorý je spoločníkom a konateľom Weis & Partners s.r.o.). Zo spisu vyplýva, že predmetné podanie bolo odoslané do elektronickej schránky súdu prvej inštancie dňa 24. augusta 2021 (viď potvrdenie o odoslaní podania na č. l. 731 spisu), t. j. po uplynutí zákonom predpokladanej lehoty na podanie dovolania, ktorá uplynula dňa 16. septembra 2019 (viď bod 26 odôvodnenia tohto uznesenia). Na uvedenom závere nič nemení ani skutočnosť, že súd prvej inštancie vyhovel žiadosti tretieho právneho zástupcu žalobcu zo dňa 18. júna 2021 (č. l. 708 spisu) o zaslanie rozsudku odvolacieho súdu s poukazom na to, že tento nebol doručený žalobcovi, jeho súčasnému ani predchádzajúcemu právnemu zástupcovi. Vzhľadom na účinné doručenie napadnutého rozhodnutia žalobcovi (ako osobe oprávnenej na podanie dovolania v zmysle § 424 CSP) dňa 15. júla 2019, bolo opätovné doručovanie rozhodnutia, či už prostredníctvom poštového podniku na adresu druhého právneho zástupcu alebo elektronickými prostriedkami do elektronickej schránky tretieho právneho zástupcu žalobcu nadbytočné, nevyvolávajúce žiadne právne účinky. Rovnako tak je bez právneho významu skutočnosť, že súd prvej inštancie zrušil vyznačenú právoplatnosť na rozsudkoch súdov oboch inštancií a zástupcom strán oznámil (č. l. 658 spisu), že rozsudky súdov oboch inštancií nenadobudli právoplatnosť, vzhľadom na vyčiarknutie predchádzajúceho PZ zo zoznamu advokátov pred doručením rozsudku. Aj Ústavný súd SR vo svojom náleze sp. zn. IV. ÚS 26/2023 akcentoval tú skutočnosť, že prijať záver k otázkam účinnosti doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu a k otázke včasnosti dovolania podaného žalobcom, patrí do právomoci Najvyššieho súdu SR ako súdu odvolacieho (viď bod 78 odôvodnenia predmetného nálezu).

33. Z vyššie uvedených dôvodov dovolací súd rozhodol o dovolaní tretieho právneho zástupcu žalobcu (podanie označené ako Doplňenie dovolania na č. l. 728 a nasl. spisu) tak, že ho ako oneskorene podané odmietol podľa § 447 písm. a) CSP.

34. V dovolacom konaní úspešnému žalovanému vznikol proti žalobcovi, ktorý úspech nemal, nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu (§ 453 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP). O výške náhrady trov dovolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

35. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 2 : 1.

36. K rozhodnutiu pripája odlišné stanovisko predsedníčka senátu JUDr. Erika Čanádyová (podľa § 3 ods. 10 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

Odlišné stanovisko predsedníčky senátu JUDr. Eriky Čanádyovej vo veci sp. zn. 1Obdo 47/2025:
NAUTILUS, spol. s r.o. c/a Mesto Senec

Odlišné stanovisko sudkyne JUDr. Eriky Čanádyovej v právnej veci žalobcu NAUTILUS, spol. s r.o., so sídlom M. Sch. Trnavského 6, 841 01 Bratislava, IČO: 35 693 142, zastúpeného Weis & Partners s.r.o., so sídlom Priemyselná 1/A, 821 09 Bratislava, IČO: 47 234 776, proti žalovanému Mesto Senec, so sídlom Mierové Námestie 8, 903 01 Senec, IČO: 00 305 065, zastúpenému Bobák, Bollová a spol., s.r.o., so sídlom Dr. Vladimíra Clementisa 10, Bratislava, IČO: 35 855 673, o zaplatenie 92 365,23 eura s príslušenstvom, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 29. mája 2019 č. k. 3Cob/60/2018-574, k rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 1Obdo/47/2005 zo dňa 11. februára 2026.

Nesúhlasím s názorom väčšiny senátu vo veci, že nie sú splnené podmienky pre predloženie veci veľkému senátu podľa § 48 ods. 1 CSP a nesúhlasím s názorom, že dovolanie žalobcu je podané oneskorene z nasledovných dôvodov.

Uvádzam, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu z 29. mája 2019 bol doručený dňa 15. júla 2019 JUDr. B. T., ktorý pôvodne zastupoval žalobcu v konaní, avšak v tomto čase bol už JUDr. B.I. vyčiarknutý zo zoznamu advokátov s účinnosťou od 1. januára 2019, a preto takéto doručenie nemožno považovať za účinné doručenie rozhodnutia žalobcovi. Argumenty žalovaného uvedené vo vyjadrení k dovolaniu spočívajúcom v tvrdení, že skutočnosť, že v čase doručenia rozsudku odvolacieho súdu pôvodnému právnenému zástupcovi žalobcu (JUDr. B.I.) bol právny zástupca žalobcu vyčiarknutý zo zoznamu advokátov, je právne irelevantná, podporenému poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/130/2017 v spojení s rozhodnutím Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 451/2018, na základe čoho mal žalovaný za to, že na opakované zasielanie rozsudku odvolacieho súdu žalobcovi nebol žiadny právny základ, uvádzam, že v prípade odkazovaného rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ide o ojedinelé rozhodnutie, ktoré nepredstavuje ustálenú rozhodovaciu prax NS SR týkajúcu sa otázky posúdenia účinnosti doručenia rozhodnutia advokátovi vyčiarknutému zo zoznamu advokátov. Dovolačný súd vyslovil iný právny názor na rovnakú procesnú situáciu v konaniach, pred vydaním rozhodnutia vo veci 5Cdo/130/2017, rozhodnutia NS SR (sp. zn. 5Obdo/24/2017 z 19. októbra 2017, sp. zn. 3Cdo/229/2016 dňa 29. januára 2018), ako aj po jeho vydaní 7Cdo/47/2018 dňa 21. mája 2018).

Vo veci vedenej pod sp. zn. 7Cdo/47/2018 z 21. mája 2018 (ďalej aj vec „inak“) konal dovolací súd v dovolacej veci proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 12. septembra 2017, sp. zn. 11Co/3/2017. Táto vec bola vybavená prípisom („inak“ vybavená vec), v prípise najvyšší súd uviedol, že súd prvej inštancie síce doručoval dovolanie žalobcov v zmysle § 436 ods. 3 CSP protistrane (žalovaným) a vyzval ich, aby sa k dovolaniu vyjadrili, avšak písomnosti nedoručoval správne. V prípade žalovaného v 6. rade, ktorý bol pôvodne v konaní zastúpený advokátom, dovolací súd zistil, že mu nebol účinne doručený napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorý advokát v mene žalovaného v 6. rade prevzal dňa 6. októbra 2017 (a tiež aj dovolanie žalobcov, nakoľko advokát žalovaného v 6. rade bol s účinnosťou 1. januára 2017 vyčiarknutý zo zoznamu advokátov Slovenskej advokátskej komory. Vzhľadom na uvedený nedostatok rozhodnutie odvolacieho súdu nenadobudlo právoplatnosť. Preto dovolací súd uviedol, že bude potrebné rozhodnutie odvolacieho súdu riadne doručiť priamo žalovanému v 6. rade, a

tiež aj dovolanie s tým, že má možnosť sa k nemu v určenej lehote vyjadriť.

V dovolacej veci Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vedenej pod sp. zn. 3Cdo/229/2016 prípisom z 29. januára 2018 vo veci dovolania proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 13. júna 2016 vydanému v konaní vedenom pod sp. zn. 6Co/755/2014 skončil vec „inak“, pričom v predmetnom prípise uviedol, že žalobca bol v konaní zastúpený advokátom, ktorý bol podľa zistenia dovolacieho súdu vyčiarknutý zo zoznamu advokátov od 15. decembra 2015. Doručenie dovolaním napadnutého rozsudku tomuto advokátovi nemalo preto účinky doručenia rozhodnutia žalobcovi. Zo spisu vyplýva, že tiež dovolanie žalovanej bolo doručované iba pôvodnému zástupcovi žalobcu, ktorý v tom čase už nebol advokátom. So zreteľom na uvedené treba napadnutý rozsudok doručiť žalobcovi. Rovnako mu treba doručiť aj dovolanie a poučiť ho o možnosti vyjadriť sa k nemu v súdom určenej lehote. Doklady o doručení je potrebné založiť do spisu.

Dovolacia vec vedená na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 5Obdo/24/2017 bola vybavená dňa 19. októbra 2017 prípisom „inak“, ktorým dovolací súd vrátil vec odvolaciemu súdu s tým, že po preskúmaní predloženého spisu zistil, že dovolanie žalovaného nebolo účinne doručené žalobcovi. Súd prvej inštancie doručoval dovolanie právnenému zástupcovi žalobcu na vyjadrenie, ktoré mu bolo spolu s výzvou súdu prvej inštancie podľa doručenky založenej v súdnom spise doručené 15. februára 2017. Dopytom na Slovenskú advokátsku komoru dovolací súd zistil, že zástupca žalobcu bol k 8. februáru 2017 vyčiarknutý zo zoznamu advokátov Slovenskej advokátskej komory, čím zaniklo procesné plnomocenstvo z 10. apríla 2007 udelené zástupcovi žalobcu, nakoľko tento stratil predpoklad na výkon advokácie /§ 2 ods. 1 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov/. Preto pokiaľ súd prvej inštancie doručoval dovolanie žalovanému prostredníctvom zástupcu, nemožno toto považovať za riadne a účinné doručenie dovolania protistrane v zmysle § 436 ods.3 CSP. Dovolací súd uložil súdu prvej inštancie povinnosť, aby dovolanie doručil na vyjadrenie žalobcovi a vyzval ho, aby sa v súdom stanovenej lehote k nemu vyjadril a prípadné vyjadrenie následne doručil dovolateľovi na vedomie.

Nestotožňujem sa s názorom dovolacieho senátu, ktorý rozhodoval vo veci 5Cdo/130/2017, že ustanovenie § 92 ods. 3 CSP, podľa ktorého sú odvolanie splnomocnenia stranou alebo výpoveď splnomocnenia zástupcom voči súdu účinné dňom, keď ich strana alebo zástupca súdu oznámili, sa analogicky vzťahuje na aj na zánik výkonu advokácie právneho zástupcu žalobcu vo vzťahu k oznamovacej povinnosti voči súdu. Zo znenia citovaného ustanovenia § 92 ods. 3 CSP vyplýva, že zákonodarcom boli zámerne zadefinované iba 2 z viacerých možných spôsobov zániku plnomocnenstva, na ktoré sa uvedené ustanovenie vzťahuje, t.j. účinnosť iných spôsobov zániku splnomocnenia voči súdu nie je podmienená ich oznámením súdu stranou sporu alebo jej zástupcom. Z formulácie uvedeného zákonného ustanovenia logicky a výslovne vyplýva jeho účel, t.j. podmienenie účinnosti zániku splnomocnenia ich oznámením súdu len pri takých spôsoboch zániku splnomocnenia, ktoré súd nemá ako zistiť sám ex offio bez súčinnosti strán sporu a/alebo ich zástupcov. Z tejto formulácie zákonného ustanovenia je zrejмый úmysel zákonodarcu, aby sa podmienka účinnosti zániku splnomocnenia voči súdu spočívala v oznámení tejto skutočnosti súdu stranou alebo zástupcom, nevzťahovala na všetky spôsoby zániku splnomocnenia, ale len na prípad odvolania a výpovede splnomocnenia. Uplatňovanie analógie uvedenej v rozhodnutí 5Cdo/130/2017, vo vzťahu k zániku splnomocnenia zánikom výkonu advokácie vyčiarknutím zo zoznamu advokátov sa javí ako značne problematické s možným nepriaznivým dopadom v jednotlivých prípadoch v praxi, najmä, nielen v konaniach s povinným zastúpením advokátom, kedy by súd v prípade vyčiarknutia advokáta zo zoznamu a zároveň neoznánia tejto skutočnosti súdu, stranou sporu, samotným vyčiarknutým advokátom, v zmysle uvedenej analógie, naďalej konal a doručoval súdne rozhodnutia osobe, ktorá už nie je zástupcom strany a nie je oprávnená zaňho konať, ani preberať písomnosti. Ďalšími príkladmi problematického uplatnenia danej analógie v praxi môže byť posúdenie naplnenia podmienok na vydanie rozsudku pre zmeškanie v prípade doručovania písomností advokátovi vyčiarknutému zo zoznamu advokátov, účinnosť doručovania rozhodnutí takýmto osobám s následným posudzovaním plynutia lehôt na podávanie opravných prostriedkov.

Ústavný súd nálezom III.ÚS 48/2025-60 zo dňa 29. apríla 2025 (ďalej aj „nálež“) rozhodol, že uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. IObdo/44/2023 zo 06. februára 2024 boli porušené základné práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a jeho základné právo na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy slovenskej republiky (výrok 1.).

Výrokom 2. Ústavný súd Slovenskej republiky uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. IObdo/44/2023 zo 06. februára 2024 zrušil a vec vrátil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

V Náleze v časti IV. Právne posúdenie ústavnej sťažnosti v bode 31. konštatoval „Vo vzťahu k námietke sťažovateľa, že najvyšší súd neskúmal materiálne prvky doručovania, teda či žalobkyňa mala reálnu možnosť sa s rozsudkom oboznámiť, treba prisvedčiť argumentácii sťažovateľa, ktorý poukazuje na skutočnosť, že rozsudok odvolacieho súdu sa určite musel dostať do právnej sféry zúčastnenej osoby (žalobkyne), ktorá sa s ním oboznámila a podaním dovolania poverila nového právneho zástupcu, ktorý aj dovolanie podal. V tomto kontexte treba poukázať na jednoznačnú formuláciu dovolania, kde sám dovolateľ uvádza, že podáva dovolanie proti odvolaciemu rozhodnutiu, ktoré bolo doručené dňa 15. júla 2019, pričom dvojmesačná lehota na podanie dovolania uplynie dňom 16. septembra 2019. Uvedenú skutočnosť najvyšší súd ani zúčastnená osoba nijako nespochybnili. Práve uvedené tvrdenie zúčastnenej osoby, ktoré uviedla ako dovolateľ v dovolaní pri odôvodnení včasnosti podania je smerodajné pri posudzovaní materiálnej stránky doručenia, na ktorú poukazoval Ústavný súd SR v Náleze sp. zn. IV.ÚS 266/2023“. Súčasne Ústavný súd SR konštatoval, že „V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že v uvedenom smere dotvoril ďalší dôvod zániku plnomocenstva, ktorý zo zákona nevyplýva a nevyplýva ani z osobitného predpisu (ako v iných prípadoch, napríklad podľa § 52 Zákona č 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov), pričom sa nevysporiadal s osobitným predpisom v tejto oblasti a to s § 17 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zák. č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní v znení neskorších predpisov, ktorých vyčiarknutím zo zoznamu advokáta nespája zánik plnomocenstva udelený vyčiarknutému advokátovi, ale hovorí o prechode práv a povinností na zástupcu. Súčasne konštatuje, že len strata statusu advokáta, ktorý vykonáva advokáciu samostatne, neznamená aj zánik plnomocenstva, ak fyzická osoba ako subjekt práva stále existuje“.

V bode 34 konštatoval, „Vo vzťahu k tretej námietke sťažovateľa, že najvyšší súd neprípustne oprel svoje závery o tzv. prípisy (vrátenie veci „inak“), ktoré sú z hľadiska svojho obsahu pre právne posúdenie nepodstatné (najmä bod 76 nálezu sp. zn. IV.ÚS 266/2003) ústavný súd nemá dôvod odchyliť sa od názoru štvrtého senátu, ktorý v náleze IV.ÚS 266/2023 v bode 76 vyslovil záver, že „pripisy, na ktoré odkazuje najvyšší súd neobsahujú žiadne determinujúce právne závery k tu prejednávanej podstatnej otázke včasnosti podaného dovolania v kontexte (účinného) doručovania rozhodnutia odvolacieho súdu advokátovi, ktorý bol vyčiarknutý zo zoznamu advokátov. Obsahujú len pokyny pre súd prvej inštancie opätovne doručovať písomnosti sporovej strany, pričom skutočnosti, ktoré v súvislosti s prípismi najvyšší súd vo vyjadrení uvádza, nie sú spôsobilé podporiť záver o tom, že najvyšší súd v posudzovaných veciach uplatní formálny prístup k posudzovaniu účinnosti doručovania písomnosti, ktoré uplatnil v tu prejednávanej veci, resp., že vo veciach uvedených prípisov neuplatnil materiálny prístup s ohľadom na skutočnosť, že zo strany sporových strán chýbala akákoľvek reakcia, takže bolo zjavné, že k oboznámeniu sa s obsahom nesprávne doručovanej písomnosti (dovolania) nedošlo, a preto je odkaz najvyššieho súdu na uvádzané prípisy pre prejednanie veci sťažovateľa irelevantný, keď z neho nemožno vyabstrahovať závažné právne závery k účinnosti doručenia rozhodnutia súdu pre účely posúdenia včasnosti podaného opravného prostriedku - dovolania a ani vyabstrahovať ustálenú súdnu prax týkajúcu sa všeobecne vyhodnocovania účinnosti doručovania písomností v prípade vyčiarknutého advokáta zo zoznamu advokátov, najvyšší súd tak paradoxne a napriek názoru ústavného súdu prihliadol na tieto prípisy, pričom vo vzťahu k právnomu názoru najvyššieho súdu, ktorý je vyjadrený v prípisoch, nie je zabezpečená kontradiktórnosť konania a protistrana nemôže voči nim nijako právne argumentovať a brániť sa. Tak isto najvyšší súd rezignoval na názor vyslovený v rozhodnutí sp. zn. 5Cdo/130/2017, ktoré nie je prípisom, že vyčiarknutím zo zoznamu advokátov plnomocenstvo nezaniká a je potrebné túto skutočnosť oznámiť súdu, teda

analogicky aplikovať § 92 ods. 2 a 3 CSP s tým, že tento názor ústavný súd vyhodnotil ako ústavne súladným (rozhodnutie ústavného súdu IV.ÚS 451/2018).“

Podľa § 48 ods. 1 CSP „Ak senát najvyššieho súdu pri svojom rozhodovaní dospeje k právnomu názoru, ktorý je odlišný od právneho názoru, ktorý už bol vyjadrený v rozhodnutí iného senátu najvyššieho súdu, postúpi vec na prejednanie a rozhodnutie veľkému senátu. V uznesení o postúpení veci odôvodní svoj odlišný právny názor“.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. 5Cdo/130/2017 z 28. februára 2008 konštatuje odkazom na § 92 ods. 3 CSP, že odvolanie alebo výpoveď splnomocnenia sú jednostrannými právnymi úkonmi, ktoré sú adresované druhému účastníkovi dohody o zastúpení. V dôsledku právnych účinkov niektorých z týchto úkonov splnomocnenie zaniká. Súd a iné subjekty v rámci prebiehajúceho sporového konania, ktoré sa nachádzajú mimo zaniknutého vzťahu zastúpenia nemajú o reálnom zániku pôvodne predloženého splnomocnenia vedomosť a sú oprávnené legitímne konať s dôverou v platnosť a záväznosť pôvodne predloženého splnomocnenia. Zákon z tohto ustanovuje, že odvolanie alebo výpoveď splnomocnenia sú voči súdu účinné dňom, keď ich strana alebo zástupca súdu oznámi. Pre súd nie je teda relevantné, kedy zaniklo plnomocnenstvo odvolaním alebo výpoveďou, ale kedy došlo k oznámeniu tejto skutočnosti do konania. „Analogicky uvedené platí i pri zániku výkonu advokácie právneho zástupcu žalobcu vo vzťahu k oznamovacej povinnosti voči súdu“. V tomto rozhodnutí Najvyšší súd SR konštatoval, že k účinnému doručeniu rozsudku odvolacieho súdu došlo advokátovi žalobcu (účastníka konania) aj v čase, keď už tento advokát bol účinne zo zoznamu advokátov vedenej v SAK vyčiarknutý z dôvodu, že uvedenú skutočnosť - vyčiarknutie zo zoznamu advokátov vedených v SAK, advokát pred dorúčením rozsudku súdu prvej inštancie ani odvolaciemu súdu neoznámil. V tomto rozhodnutí najvyšší súd konštatoval účinnosť doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu žalobcovi prostredníctvom právneho zástupcu žalobcu, keď v čase doručovania rozhodnutia odvolacieho súdu žalobcovi (právnomu zástupcovi žalobcu) súd nemal vedomosť o vyčiarknutí tohto právneho zástupcu zo zoznamu advokátov a ukončení zastupovania, keď uvedená skutočnosť bola voči súdu účinná až jej oznámením súdu. Súčasne vyhodnotil následné doručovanie rozhodnutia odvolacieho súdu ďalšiemu právnomu zástupcovi žalobcu za nadbytočné.

Toto rozhodnutie prešlo testom ústavnosti rozhodnutím ústavného súdu IV.ÚS 451/2018 zo dňa 01. augusta 2018, v ktorom ústavný súd akceptoval vyslovený právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, konštatoval, že rozhodnutie najvyššieho súdu nie je arbitrárne, je ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnené, čo vylučuje aby Ústavný súd SR konštatoval porušenie sťažovateľovho označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy, resp. podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Ústavnú sťažnosť proti rozhodnutiu dovolacieho súdu sp. zn. 5Cdo/130/2017 z 28. februára 2018 Ústavný súd SR v tomto rozhodnutí odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Poukazujem na dôvody rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV.ÚS 451/2018, v ktorom ústavný súd sa k otázke účinnosti doručenia súdneho rozhodnutia vyčiarknutému advokátovi (advokátovi vykonávajúcemu advokáciu samostatne, ktorý nie je zapísaný v zozname advokátov SAK) výslovne nevyjadruje, len všeobecne konštatuje zákonnosť rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/130/2017 zo dňa 28. februára 2018.

Nestotožňujem sa s názorom dovolacieho senátu, ktorý rozhodoval vo veci 5Cdo/130/2017.

Komentár Civilný sporový poriadok nakladateľství C. H. Beck Števček., Ficová., Baricová., Mesiarkinová., Bajánková., Tomašovič a kolektív Veľké komentáre na strane 319 k § 92 CSP konštatuje, „Ak je zástupcom fyzická osoba, jej smrťou splnomocnenie zaniká (§ 33b ods. 1 písm. d) OZ) Advokáta v dôsledku úmrtia Slovenská advokátska komora v zmysle § 7 ods. 1 písm. a) zákona o advokácii vyčiarkne zo zoznamu advokátov. Na zánik splnomocnenia advokáta pritom nemá vplyv ustanovenie likvidátora advokátskej kancelárie ani samotný proces likvidácie advokátskej kancelárie podľa interných predpisov Slovenskej advokátskej komory (§ 28 Advokátskeho poriadku z 15. júna 2013). Pokiaľ si strana zvolila za zástupcu fyzickú osobu ako advokáta, má rovnaké účinky a jej vyčiarknutie zo zoznamu advokátov počas života. Likvidátor advokátskej kancelárie oznámi vyčiarknutie advokáta strane a súdu, pričom stranu súčasne poučí o možnosti zvoliť si iného advokáta a o povinnosti vyčiarknutého advokáta vysporiadať všetky finančné práva a povinnosti z ukončeného zastúpenia (pozri § 29 advokátskeho poriadku z 15. júna 2013).

Vo veci bolo potrebné posúdiť či došlo k účinnému doručeniu rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.

k. 3Cob/60/2018 - 574 z 29. mája 2019 JUDr. B.I. dňa 15. júla 2019, ktorý ako advokát vykonávajúci činnosť samostatne, zastupoval žalobcu, avšak v čase doručovania súdneho rozhodnutia (15. júla 2019) bol už vyčiarknutý zo zoznamu advokátov a to s účinnosťou od 01. januára 2019.

Som názoru, že takéto doručenie nemožno považovať za účinné doručenie súdneho rozhodnutia žalobcovi.

Ústavný súd SR v Náleze III.ÚS 48/2025 zo dňa 29. apríla 2025 sa k otázke účinnosti doručovania súdneho rozhodnutia v predmetnej veci priamo nevyjadruje, nekonštatoval, že doručenie súdneho rozhodnutia advokátovi účastníka konania, ktorý vykonával advokáciu samostatne, v čase, keď je advokát vyčiarknutý zo zoznamu advokátov vedených v SAK šesť mesiacov, je účinným dorúčením súdneho rozhodnutia ani *expresis verbis* neuvádza, že dovolanie bolo podané oneskorene. V súvislosti s aplikáciou § 17 zákona 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov, ktorý (konštatuje Ústavný súd SR) s vyčiarknutím zo zoznamu advokátov nespája zánik plnomocenstva udelený vyčiarknutému advokátovi, ale hovorí o prechode práv a povinností zástupcu, poukazujem, že zo znenia § 17 zákona 586/2003 Z. z. o advokácii, na ktorý poukazoval ústavný súd v náleze III.ÚS 48/2025 bod 31, nevyplýva oprávnenie advokáta, vyčiarknutého zo zoznamu advokátov, zastupovať účastníka - klienta pred súdom a účinne preberať za klienta súdne rozhodnutia. Toto ustanovenie upravuje vzťahy vyčiarknutého advokáta ku komore a vzťah komory ku klientovi, ktorého advokát bol vyčiarknutý zo zoznamu advokátov, určuje postavenie novému zástupcovi ako advokátovi. Zo znenia § 17 Zákona o advokácii nevyplýva, že by vyčiarknutý advokát bol stále zástupcom klienta. Pokiaľ ústavný súd poukazoval na § 52 zák. 7/2005 Z. z., zdôrazňujem, že konanie 1Obdo/47/2025 nie je konkurzným konaním. Podľa môjho názoru odkaz na uvedené zákonné ustanovenia je pre prejednávajúcu vec irelevantný.

Podľa môjho názoru podstatné vo veci je posúdenie, či došlo k riadnemu doručeniu rozhodnutia odvolacieho súdu v súlade s CSP. Nie je možné súhlasiť s názorom, že je relevantné, že sa účastník konania o súdnom rozhodnutí (jeho obsahu) „dozvie“, čo by znamenalo, že bez riadneho (v súlade s CSP) doručenia súdneho rozhodnutia, nastávajú účinky doručenia súdneho rozhodnutia, jeho napr. zverejnením v médiách, dorúčením súdneho rozhodnutia stranou sporu (napr. žalobcom 2) a pod., čo nezodpovedá právu účastníka konania na spravodlivý proces, riadne doručenie súdneho rozhodnutia v súlade s CSP.

Som názoru, že ustanovenie § 92 ods. 3 CSP upravuje len postup pri zániku plnej moci (odvolaním a výpoveďou), neupravuje postup pri zániku výkonu advokácie a ani smrti advokáta. Najvyšší súd SR poukazuje na rozhodovanie Najvyššieho súdu SR v obdobných veciach v ktorých nerozhodoval uznesením, rozsudkom, ale tzv. prípisom - veci skončené inak.

Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp. zn. 1Obdo/44/2023 zo dňa 06. februára 2024, ktoré bolo zrušené Nálezom Ústavného súdu SR III.ÚS 48/2025 zo dňa 29. apríla 2025 nielen uvádza spisové značky vecí, v ktorých najvyšší súd posudzoval splnenie (nesplnenie) podmienok pre prieskum rozhodnutí odvolacieho súdu, súdom dovolacím, ale v rozhodnutí (1Odo/44/2023) cituje závery dovolacieho súdu na posudzovanú otázku doručovania rozhodnutia odvolacieho súdu advokátovi, ktorý je vyčiarknutý zo zoznamu advokátov a to v súvislosti so splnením podmienok pre dovolacie konanie. V týchto konaniach dovolací súd nemohol rozhodovať inak, ako bez vydania meritórneho rozhodnutia (formou uznesenia a rozsudku), musel rozhodovať tzv. prípisom - veci inak, keď len touto formou bol kompetentný oznámiť svoje závery (záväzné pre súdy nižších stupňov), o predčasnosti predloženého dovolania, práve z dôvodu neúčinnosti doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu účastníkovi konania, ktoré bolo napadnuté dovolaním, ktoré má byť predmetom dovolacieho konania. Táto prax dovolacieho súdu je jednotná, vyslovené právne názory sú opozitom k názoru rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/130/2017.

Nesúhlasím s názorom vysloveným v rozhodnutí najvyššieho súdu v konaní 5Cdo/130/2017. Najvyšší súd SR 5Cdo/130/2017 ustálil účinnosť doručovania súdneho rozhodnutia vyčiarknutému advokátovi vykonávajúcemu advokáciu samostatne, v situácii aj, keď advokát pol roka nevykonával advokátsku činnosť preto, že bol už vyčiarknutý zo zoznamu advokátov, pričom nie je možné vylúčiť, že k takejto situácii môže dôjsť aj za dlhšie časové obdobie 6 mesiacov, obdobie viac ako 12 mesiacov. Súdne rozhodnutia z objektívnych a subjektívnych dôvodov môžu byť doručované až s takýmto časovým

odstupom od jeho vydania a vyhlásenia.

Som názoru, že ústavný súd v náleze III.ÚS 48/2025 výslovne neuvádza časové rozhranie v ktorom je potrebné považovať doručenie súdneho rozhodnutia vyčiarknutému advokátovi účastníka konania za účinné, akceptuje záver tzv. „neobmedzenej doby“, v ktorej je možné (podľa ÚS) účinne doručovať súdne rozhodnutia advokátovi, vykonávajúcemu advokáciu samostatne, vyčiarknutému zo zoznamu advokátov v čase doručovania súdneho rozhodnutia, ktorý túto skutočnosť (vyčiarknutie zo zoznamu advokátov) neoznámil konajúcemu súdu, ani účastníkovi konania a účastník sa o tejto skutočnosti nedozvedel. Takýmto výkladom je porušený princíp právnej istoty účastníka konania, ktorý legitímne očakáva, že súdne rozhodnutia budú doručované advokátovi, ktorý je spôsobilý riadne ho zastupovať v súdnom konaní.

Zdôrazňujem, že obsah prípisov, na ktoré odkázal v rozhodnutí NS SR 1Obdo/44/2023 ako na súdnu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako dovolacieho súdu, je pre súdy nižších stupňov záväzný. Prax je jednotná pri skúmaní splnenia podmienok pre konanie najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu, z praxe dovolacieho súdu aj najvyšší súd v konaní 1Obdo/44/2023 vychádzal, ktorá ustálené posudzuje otázku, účinnosti doručenia súdneho rozhodnutia odvolacieho súdu advokátovi, vykonávajúcemu advokáciu samostatne, ktorý v čase doručovania súdneho rozhodnutia bol vyčiarknutý zo zoznamu advokátov. Ústavný súd SR cituje v rozhodnutí III.ÚS 48/2025 závery skoršieho rozhodnutia Ústavného súdu SR (IV.ÚS 266/2023) k otázke hodnotenia tzv. prípisov - veci skončené inak, avšak sám v rozhodnutí III.ÚS 48/2025 sa k obsahu prípisov, ktoré v rozhodnutí, 1Obdo/44/2023 sú identifikované nielen číslom konania, ale aj citáciou konkrétnych záverov najvyššieho súdu nevyjadruje, keď v rozhodnutí Ústavného súdu IV.ÚS 266/2023, ktorý preskúmaval skoršie rozhodnutie najvyššieho súdu v danej veci, tieto prípisy boli označené len číslom konania a neboli v nich uvádzané konkrétne právne východiská pre uvedené právne závery, tak ako ich konkrétne uviedol Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí 1Obdo/44/2023 zo 06. februára 2024 a to bodoch 35, 36, 37 a 38. Konštatujem, že Ústavný súd v Náleze III.ÚS 48/2025 sa s obsahom týchto rozhodnutí (rozhodnutia inak-om) nevysporiadal a neriešil charakter tejto sudcovskej praxe najvyššieho súdu a záväznosť názorov vyslovených v tejto praxi dovolacieho súdu, na súdy nižších stupňov. Zdôrazňujem, že obsah prípisov je pre súdy prvej inštancie a odvolacieho súdu záväzný, súdy nižších stupňov sú povinné sa z obsahu a právneho posúdenia veci v týchto prípisoch vychádzať, riadiť sa nimi, aj z tohto dôvodu považoval najvyšší súd vyslovený právny názor najvyššieho súdu v konaní sp. zn. 5Cdo/130/2017, za ojedinelý, aj keď rozhodovanie NS SR inakom nie je považované za ustálenú súdnu prax NS SR v zmysle právnej terminológie.

Vyčiarknutie zo zoznamu advokáta má rovnaké účinky ako smrť advokáta (zástupcu účastníka konania, plná moc smrťou a aj vyčiarknutím zo zoznamu advokátov zaniká. Tento spôsob zániku plnomocenstva nepredpokladá splnenie oznamovacej povinnosti voči súdu tak, ako výslovne upravuje § 92 ods. 3 CSP v prípade výpovede a odvolania splnomocnenia). Ustanovenie § 33b Občianskeho zákonníka upravuje spôsoby zániku plnomocenstva a to:

- a/ vykonaním úkonu, na ktorý bolo obmedzené
- b/ ak ho splnomocniteľ odvolal
- c/ ak ho vypovedal splnomocnenec
- d/ ak splnomocnenec zomrie.

Nie je možné na posudzovanú skutkovú a právnu situáciu aplikovať analogicky ustanovenie § 92 ods. 3 CSP, tak ako aplikoval senát Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5Cdo/130/2017 s poukazom na čl. 2 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, keď ukladať povinnosti fyzickej osobe - advokátovi, ktorý vykonáva advokáciu samostatne, možno iba zákonom, zo znenia § 92 ods. 3 CSP povinnosti advokáta oznamovať súdu zánik oprávnenia vykonávať advokáciu nevyplýva, ani nevyplýva aplikácia § 92 ods. 3 CSP na prejednávajúcu vec.

Akceptáciou právneho názoru senátu 5Cdo/130/2017 na skutkovú a právnu situáciu v prejednávanej veci, by došlo k porušeniu práva dovolateľa na spravodlivé súdne konanie, práva na súdnu ochranu v súlade s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Môj názor vychádza z princípu právnej istoty a odstraňuje neistotu klienta, ktorého zastupuje advokát, ktorý bol vyčiarknutý zo zoznamu advokátov, ktorý skutočnosť (vyčiarknutie zo zoznamu advokátov SAK) neoznámil klientovi ani konajúcemu súdu. Pri právnom názore senátu 5Cdo/130/2017 by

povinnosť podľa § 92 ods. 3 CSP mal nielen advokát vyčiarknutý zo zoznamu advokátov, advokát, ktorý má pozastavený výkon funkcie, čo však z gramatického znenia § 92 ods. 3 CSP, komentára k CSP, citovanom v tomto stanovisku, ktorý považuje smrť zástupcu účastníka konania - advokáta fyzickej osoby, ktorý vykonáva advokáciu samostatne za rovnakú právnu skutočnosť, ako vyčiarknutie advokáta zo zoznamu SAK, nevyplýva. Navyše prax NS SR (rozhodnutia „inak“), ktorú ústavný súd nepovažuje za ustálenú súdnu prax v zmysle právnej terminológie je jednoznačne jednotnou súdnou praxou NS SR pri posudzovaní otázky riadneho doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu, napadnutého dovolaním a skúmania splnenia zákonných podmienok pre dovolacie konanie. Táto prax je v opozite s rozhodnutím NS SR 5Cdo/130/2017.

Ďalej poukazujem na právnu vetu prijatú v rozhodnutí 1ObdoV/12/2009 zverejnenú pod č. 4/2012. Podľa môjho názoru ustanovenie § 92 ods. 3 O.s.p. nie je možné aplikovať na zánik plnej moci udelenej advokátovi vykonávajúcemu advokátsku činnosť samostatne (advokát fyzická osoba), ktorý je vyčiarknutý zo zoznamu advokátov vedených v SAK, analogicky. Doručenie súdneho rozhodnutia advokátovi, ktorý vykonáva advokáciu samostatne a je vyčiarknutý, v čase doručovania súdneho rozhodnutia zo zoznamu advokátov vedených v SAK, nie je spojené s účinkami riadneho doručenia súdneho rozhodnutia účastníkovi konania, ktorého takýto advokát zastupoval.

Podľa môjho právneho názoru neboli splnené zákonné podmienky pre odmietnutie dovolania žalobcu pre jeho oneskorenie a boli splnené zákonné podmienky pre predloženie veci veľkému senátu NS SR postupom podľa § 48 ods. 1 CSP.

JUDr. Erika Čanádyová
predsedníčka senátu